

Driveby Cosmos

door André Slabber

Voorwoord

Dit verhaal is een aantal jaren geleden geschreven toen ik nog volop aan het webloggen was. Dat de hoofdpersoon de zelfde bijnaam had als ik toen op punt.nl was eigenlijk gewoon een milde vorm van jaloezie: ik wilde deze reis maken, maar zit nog altijd vast op die planeet die Aarde heet, of Shan zoals sommigen haar noemen. Enige overeenkomst tussen dit verhaal en mijn huidige werksituatie kan er niet zijn, aangezien ik pas anderhalf jaar bij mijn huidige baas werk, en geen voorspellende krachten heb. Op dat moment was het schrijven ervan echter wel degelijk een uitlaatklep voor mij. Het verhaal kwam af, en lag vervolgens een paar jaar stof te vergaren in een hoekje van mijn harddisk, toen Jurgen, een goede vriend, me aan de Free Musketeers hielp. Van het één kwam het ander, en nog eens zes maanden later ben ik nu bezig met het klaar maken van mijn eerste boek voor de drukker. Ik hoop dat jullie straks genieten van Driveby Cosmos.

Zutphen, 11 maart 2007

André Slabber

Hoofdstuk 1: Zal ik hem voor u inpakken?

Vanmorgen voor de wekker wakker geworden. Besloten dat ik eindelijk de Matrix vaarwel ga zeggen, en onderduik in die wondere wereld daarbuiten. Het werk gebeld dat ik niet meer kom, maar ik geloof niet dat ze echt geïnteresseerd waren. Whatever! Het was werkelijk de meest impulsieve actie die ik ooit gedaan had, dat lot kopen. En nu kan ik eigenlijk niet anders meer, want na het open krassen van de vakjes was niets meer hetzelfde:

"Al Uw Wensen Zullen Worden Vervuld!"

...stond er in een elegant font. Telefoonnummer erachter, en half bang voor een hoax van de eerste categorie belde ik het nummer. Een plezierige vrouwenstem stond mij te woord, en voorzichtig vroeg ik wat dit te betekenen had. "U kunt lezen?" was haar wedervraag. "Ja, natuurlijk" was het antwoord, waarop de dame voortging: "Dan is er eigenlijk niets aan de hand. U wenst, wij draaien"

"Yeah, Right!" dacht ik, maar vroeg vervolgens met een stalen gezicht om een kanariegele Hummer, wetende dat dit stoere voertuig niet gratis bij een pak cornflakes zit, en bovendien niet in zo'n belachelijke kleur geleverd wordt.

"Gimme Five!" was Delta's laconieke antwoord. "Minutes, I mean...." voegde ze er achteloos nog aan toe. Het gesprek was ten einde, en ik lag in een deuk. Serieus, nog nooit zo gelachen als toen, maar vier minuten en zevenentwintig seconden later werd mijn hysterische lachbui onderbroken door de deurbel.

Ik opende de deur, en een ravissante redhead keek me vrolijk aan. Haar uitgestrekte arm eindigde in een elegante

hand, die een sleutelbos vasthield. "Alstublieft!" was haar eerste woord. Ik keek ongelovig. "Delta?" begon ik. "Nee, Sigma", gaf ze als antwoord. Uit haar elegante tasje toverde ze vervolgens de autopapieren tevoorschijn, geheel volgens de voorschriften van de Staat der Nederlanden.

Ik keek toe hoe de elegante Sigma zich omdraaide, en met de klasse van een miss het tuinpad afliep. Op het moment dat het hekje achter haar dicht klapte, zag ik een merkwaardig lichteffect over haar lichaam spelen, dat met speelse eenvoud oploste in het donker van de avond.

Dicht die deur, en gelijk naar de bar! Hier moest ik een whisky bij hebben, want mijn arme brein wilde er niet aan. "In rook opgegaan? Wat was dat in hemelsnaam?" Ik plofte neer op de bank, de sleutelbos in mijn rechter en het glas whisky in mijn linker hand. Eén teug, en het glas was half leeg. De Glenfiddich brandde in mijn keel, terwijl mijn grijze massa op topsnelheid probeerde alle feiten weer aan elkaar te passen. Toen ik na een minuut of vijf weer wat bedaard was, en het glas leeg op tafel stond, besloot ik de situatie verder te gaan onderzoeken. Immers, de mooie Sigma had me die sleutels niet voor niks gegeven: daar moest wat aan vast zitten. Ik overwoog nog even of ik na die whisky wel zou rijden, maar het was er maar eentje, dus het zou wel loslopen.

Ik trok dus de stoute schoenen aan, en stapte de nacht in, het avontuur tegemoet. Nauwelijks was ik het tuinpad uit, of ik nam vier grote oranje lichten waar, die me bekend voorkwamen. Er tussenin bevond zich een kanariegele Hummer, precies zoals ik die had besteld. Ik liep op het bakbeest af, de sleutels in de hand. Een lichte druk op het knopje resulteerde in een droge klik, die de deuren voor me opende. Ik nam plaats, en deed mijn gordel om.

Met een zware klap viel de deur van de Hummer in het slot. Meteen klonk een bekende stem door het interieur van mijn nieuwe speeltje: "Goedenavond Deviant, tijd voor je eerste ritje?" Ik keek rond, en ontdekte een state-of-the-art 3D scherm waarop een zwartharige schoonheid me lachend aankeek. Ze had zoiets van een begrijpende moederfiguur, die haar zoontje gadeslaat bij het verkennen van zijn nieuwe speeltje. "Ja," antwoordde ik. "Ik heb nog geen flauw idee waar naartoe, maar dat zien we wel als we er komen." Ik startte de zware machine, en reed de straat uit. Delta had wel aangeboden zelfs dat van me over te nemen, maar een dergelijke overgave was wat mij betreft nog te veel gevraagd.

"Ik heb wel een paar tips" zei mijn begeleidster, en direct begon het scherm met het afwisselend tonen van de meest aantrekkelijke landschappen die ik ooit gezien had. Ik kreeg het griezelige gevoel dat dit wel eens een hele lange reis kon worden, want er zaten vergezichten bij.... Uiteindelijk besloot ik maar gewoon alle reserveringen te laten varen, en mee te drijven op deze mooie droom. Ik raakte het scherm aan, toen een woest bergachtig landschap met groene bossen voorbij kwam. Het beeld lostte op, en lieve Delta verscheen onder mijn vingers. "Oops, dat was mijn oog!" giechelde ze. En inderdaad, mijn in reactie snel teruggetrokken vinger had zojuist de plaats van haar linker oog verlaten.

"Heb je enig idee hoe lang de reis gaat duren?" vroeg ik. "Niet meer dan een uurtje" was Delta's kalme antwoord. Ze legde uit dat de bestemming weliswaar ergens ver weg was, maar dat mijn Gele Gevaar uitgerust was met enkele snuffjes die onze tijd ver vooruit waren. De relativistische regulator zorgde ervoor dat tijd binnen het voertuig onafhankelijk van de tijd buiten het voertuig kon verlopen. "Tijdreizen?!?"

stamelde ik. "Nee" antwoordde mijn gids. "Tijdreizen is niet mogelijk. Ik kan alleen jouw perceptie van de tijd doorgebracht in deze auto beïnvloeden. Daarbuiten zijn de regels van de normale wereld van kracht. Dus hoewel de echte reis vele malen langer is, zal het voor jou slechts een uurtje lijken."

Ik stond verbaasd. Dit was way beyond, and then some. Hoe zou dit bij mij terecht gekomen zijn? Waarom ik? Niet dat het niet welkom was, want de wagen was prachtig, en het gezelschap niet minder, maar als ze dat al kon, wat dan nog meer? "Alles, binnen de randvoorwaarden van de Cosmos" antwoordde mijn schoonheid terug. Kennelijk hoorde gedachten lezen ook tot haar vele talenten.

"Kalm blijven, Dev!" maande ik mezelf. Ondertussen waren we al rijdend gevorderd tot de snelweg. "Trap hem maar eens op zijn staart", moedigde de beauty mij aan. Ik volgde haar suggestie, en de Hummer sprong vooruit. Nooit geweten dat een dergelijke zware auto zo kon accelereren. Enigszins verward keek ik naar de snelheidsmeter. Het viel me nu pas op dat die een logaritmische schaal had. Wellicht enig verband met die relativistische regulator? Het bevestigende antwoord kwam direct. Ondertussen liep de naald van de meter met een zelfbewuste beweging omhoog, en toen ik weer opkeek ging het verkeer om mij heen me toch wel erg benauwen. Ze leken allemaal stil te staan, en ik moest de nodige sturbewegingen maken om ze allemaal te ontwijken. "Kan dit niet wat handiger?" vroeg ik mezelf hardop af. Onmiddellijk loste het landschap zich op, en ook de andere auto's verdwenen. Daarvoor in de plaats kwam een paarse gloed, met oranje lichteffecten. "What!?!?!" riep ik uit. "Nee, waar" grapte de zwartharige schoonheid. Haar mooie groene ogen flikkerden, en verraadden de voorpret

van haar volgende mededeling: "Welcome to Hyperspace!" Ze ging vervolgens door met de uitleg, dat mijn voertuig ook de mogelijkheid had om zichzelf te transformeren en over te gaan in de lege ruimte tussen de atoomdeeltjes van de reële wereld. Op die manier had je dus geen risico van botsingen met echte objecten, omdat die gewoon niet in de zelfde dimensie bestaan. Het klonk allemaal heel redelijk, tenslotte is een atoom voor meer dan zesenegentig procent lege ruimte, en als je die kon benutten, Wow!!!!

Waar was ik? Oh ja, in de Hummer, met de lieflijke Delta op mijn scherm. Terwijl zij me door de paarsoranje omgeving van de subatomaire ruimte navigeerde, hadden we een prettig gesprek. Uiterst prettig, want geloof het of niet, ik zat mijn uiterste best te doen die VirtuaBabe te versieren.

Ze had me echter door, en was me steeds een stap voor. Ik ben een redelijk gladde prater, maar lieve Delta pareerde elk plaagstootje op een manier die subtiel was, en niet bedoeld om de versierpoging te stoppen. Maar na een poosje had ik wel door dat deze dame voor mij onbereikbaar was, en bracht het onderwerp op iets anders: eten!

"Ik zou best een lekkere steak lusten" vertelde ik mijn gids. Ze reageerde niet helemaal zoals ik verwacht had, denkende aan de belofte dat al mijn wensen vervuld zouden worden. Nee, Delta suggereerde tactvol dat het eten van andere wezens eigenlijk niet echt getuigde van inzicht in de onderlinge betrekkingen tussen het leven in de Cosmos. Ze had gelijk, die conclusie had ik ook al eerder getrokken, maar ik was nooit toegekomen aan de bijbehorende actie. Ik zei haar dus: "OK, verras me dan maar eens....."

Hoofdstuk 2: Eten buiten de deur.

De paarsoranje rook trok weg, en onthulde een fenomenaal landschap: hoge, met sneeuw bedekte bergen, aan de basis ingesloten door volle dieprode wouden. We bevonden ons op een weg die zich langs de kust van een meer kronkelde, en naderden een vreemd uitziend gebouw. Ik was een bereisd man, maar nog nergens op aarde had ik een dergelijke architectuur gezien. "Waar heb je ons heen gebracht, schat?" vroeg ik. "Regulus Prime, achter de Paardekopnevel", was het geamuseerde antwoord. Lieve Delta hield er wel van een beetje te shockeren.....

"ruim vijftienhonderd lichtjaar", ging ze verder, "afgelegd in zeventien seconden precies". Ik viel bijna van mijn stoel, maar de deur van de Hummer hield me tegen. Ik wilde ook nog niet uitstappen, want het idee om alleen een onbekende planeet te gaan verkennen hield me tegen. "Zal ik met je meegaan?", vroeg Delta, "of heb je liever ander gezelschap?" Wat, nog meer verrassingen? "Kun je dat dan?" was mijn wedervraag. Ik had beter moeten weten. Zoals eerder buiten mijn tuinpad Sigma verdwenen was, materialiseerde Delta zich nu op de passagiersstoel. Adembenemend gekleed, in een diepblauwe jurk, die elk saillant detail van haar zeer vrouwelijke vormen accentueerde, maar net niet te veel. Klasse, met een hele grote K.

We stapten uit de auto, en liepen samen op het gebouw af. Ondertussen hoorde ik een geluid achter me, een laag zoemen, dat verzwakte en in toon omhoog ging. Ik keek om, en zag nog juist de Hummer uit het zicht verdwijnen, opgelost zoals eerder ook Sigma opgelost was. "Hoezo, parkeerprobleem?" lachte ik Delta toe. "Nee hoor, meer een

visueel vervuilingprobleem" sprak ze, en legde me uit dat deze verdwijnt alleen bedacht was om de omgeving zo min mogelijk te verstoren. De Hummer stond er nog wel, maar bevond zich net als tijdens onze reis in de subatomaire ruimte. We liepen verder, en toen we de glazen bolvormige constructie naderden, opende zich spontaan een gat in de bolvormige wand. "Toch geen gewoon glas, hè?" mompelde ik, en kreeg inderdaad de bevestiging dat dit materiaal weliswaar een gelijkvormige moleculaire formule had, maar dat het door een hightech toevoeging van vorm kon veranderen. Zo'n beetje als een bi-metaaltje, maar dan van glas, en oneindig veel beter te besturen dan zo'n simpele tweelaags metaalconstructie.

Delta en ik gingen binnen door de iets te nauwe opening, en zoals twee mensen niet tegelijk door één deur kunnen, raakten ook onze armen elkaar. Een uiterst plezierige siddering doorvoer mij, maar het was niet de het normale gevoel van opwinding bij de aanraking van een mooie vrouw....

Ik keek haar aan. "'t is niets", zei ze, "gewoon wat ontlading van mijn door het systeem gegenereerde lichaam." Ik vestigde mijn aandacht weer op de ruimte voor ons, en sprong bijna een gat in de lucht, van schrik dan toch tenminste:

Een merkwaardig vormgegeven object, voorzien van een licht golvend metaalachtig oppervlak, zweefde ongeveer een meter voor ons. Ik had het niet aan horen komen, maar nu verbrak het de stilte, en baadde ons in uiterst harmonische klanken, met hier en daar korte pauzes. Bijna synchroon met die klanken hoorde ik Delta met haar zwoele stem vertellen dat we vriendelijk uitgenodigd werden de maaltijd te gebruiken, als goede vrienden.

“Er is wel een bepaalde gewoonte hier.....”, zei Delta met een enigszins geheimzinnig glimlachje om haar sensuele mond. “En dat is?....”, antwoordde ik afwachtend. “Jij had het misschien niet direct door, maar het wezen dat ons hier begroette draagt geen kleding. Die gewoonte is hier al sinds duizenden jaren afgeschaft. Het beleefde verzoek is dan ook, deze gewoonte te respecteren” Ik dacht even na, zag voor- en nadelen. De voordelen uiteraard eerst, want ik ben een man. Nu was ik sowieso al niet preuts, dus de beslissing was snel genomen. Ik antwoordde “Sure, let's get naked!”, en de vreemde metallische vorm zweefde voor ons uit naar een ruimte waar wij ons konden ontkleden. Niet dat het echt een kleedkamer was, want zowel binnen- als buitenwanden waren van dat merkwaardige glas, dat bijna niet zichtbaar was.

Zwijgend kleepte ik me uit, ondertussen mijn visuele organen steeds richtend op de lieflijke Delta, die echter niet de minste schroom vertoonde. Ze deed ook geen enkele moeite om sensueel over te komen, maar de gratie en stijl waarmee haar kleding plaats maakte voor blanke huid was verbluffend, en niet te evenaren. Ik vergat bijna zelf bezig te blijven met de onthulling van meer...

En daar stonden we dan: een veertigjarige boom van een kerel, niet echt atletisch gebouwd, met een korte crew cut, en een licht bierbuikje dat desondanks nooit bier geproefd had. Daarnaast een één meter negenentachtig lange vrouw, met proporties zoals een man ze alleen maar kan dromen: ze had enorm veel weg van dat schilderij dat zo razend bekend is, van hoe heet ie ook al weer, Boticelli? Je kent het wel, de dame met het lange blonde haar, kunstig gedrapeerd over de mysterieuze onderdelen, staand op een grote schelp.

Alleen was Delta's haar zwart, en niet zo lang dat ze de

zelfde truc uit kon halen. Waar de vorm van haar gezicht en lichaam bijna volstrekt symmetrisch waren, was de oppervlakte dat niet: de linkerkant van mijn schoonheid (durfde ik haar de mijne noemen?) was vanaf haar kruin tot aan haar bevallige tenen bedekt met een intrigerend patroon van vlekken, dat deed denken aan een panter. De mooie amandelvormige ogen verzwakten dat beeld weer enigszins, of moet ik zeggen versterkten? Ze werd er weliswaar minder katachtig door, maar zeker niet minder mooi.

Weer die harmonische klanken, en het wezen dat zich via Delta had voorgesteld als ChiMayRa, zweefde voor ons uit naar een volgende ruimte, waar nog drie van dergelijke wezens bijeen waren. In de ruimte bevonden zich niet zo heel veel meubels, maar op de één of andere manier maakte het geheel een Aardse indruk. Ik keek mijn metgezellin vragend aan, maar die hoefde niets te horen en had de vraag al van mijn cerebellum af gelezen. "Deze 'meubels' zijn hier zojuist neergezet, om ons tegemoet te komen", zei Delta. Ze ging voort met uit te leggen dat de zwevende Ra's geen stoelen of banken kennen, omdat hun vorm variabel is, en ze dus geen behoefte hebben aan meubilair.

Ik vroeg me af waar ik in verzeild was geraakt. want ik zag allerlei verschillen tussen normale mensen en de wezens tegenover ons. "Valt wel mee", antwoordde Delta, en ik richtte me direct weer op haar mooi gevlekte persoontje. "de Ra's zijn de kunst van energie/materie-omzetting meester, en kunnen derhalve veel meer als de gemiddelde (of zelfs de meest geavanceerde) mens. "Zij praktiseren bovendien uiterst vakkundig de wetenschap, dat je andere wezens in hun waarde moet laten. Je hebt dus niets te vrezen." Ik gaf haar aan dat ik ook niet zozeer iets vreesde, maar me nog wel bewust was van in mijn ogen onoverbrugbare

verschillen. Ik begreep nu dat dit vanwege de kundigheid van de Ra's wel los zou lopen.

We werden uitgenodigd bij de lage vierkante tafel plaats te nemen, ieder op één van de twee tegenovergestelde banken. Het hoogteverschil tussen bank en tafel was zodanig, dat ik een prachtig uitzicht had op de fraaie vormen van mijn gids.

"Je probeert het mooie er wel af te kijken, maar dat lukt je toch niet" grapte de schoonheid. "Zelf ben je trouwens ook niet echt lelijk" ging ze voort. Ik verslikte me haast, maar de maaltijd was nog niet begonnen. Had ze dat werkelijk gezegd? Mijn arme brein draaide op volle toeren.....

De Ra's hadden langs de overgebleven twee zijden van de vierkante tafel een plaats ingenomen. Ineens begonnen overal op de tafel wervelende veelkleurige wolken te verschijnen, die oplosten en de meest verrukkelijk uitziende gerechten achter lieten. Ik vergat mijn manieren, en reikte naar de dichtstbijzijnde schaal, waarop een soort van bloemen lagen, in mooie roze tinten. Ik eet normaal geen sierplanten, maar deze zagen er echt verrukkelijk uit. De anderen volgden mijn voorbeeld, Delta op haar normale, uiterst elegante manier, en de Ra's zoals ze dat zelf gewend waren: het voedsel zweefde naar hun lichamen toe, waarna zich even een gifgroene vlek vormde op hun normaliter glimmend verchromde oppervlak. Het voedsel passeerde de groene grens, en de vlek verdween weer.

Langzaam begon ik te beseffen dat ik toch wel in een uitzonderlijke situatie zat, en wilde er het beste van maken. Ik richtte me tot Delta: "Zou je hen kunnen vragen iets te vertellen over hoe ze leven en zo?" Delta sloeg haar ogen op, en keek me aan. Lange wimpers accentueerden die kijkers, maar ze had ze van zichzelf. Geen enkel klontje van mascara ontsierde de perfectie.

"Ik zal mijn vertaler even in directe mode schakelen" zei ze, "dan hoor je de stemmen direct als de klanken uitgesproken worden". Vanaf dat moment gingen de diverse harmonische klanken stevast vergezeld van een plezierige stem, die direct de vertaling gaf. Delta had de vier Ra's ieder een eigen stemgeluid gegeven, zodat ik ze makkelijk uit elkaar kon houden. De grootste van de vier begon te vertellen.....

"Het navolgende verhaal is gebaseerd op de Kubussen van k'Ra, waarin onze volledige historie vanaf het begin tot het einde der tijden is vastgelegd." zei ChiMayRa. Hij (waren de Ra's eigenlijk wel tweeslachtig?) begon zijn relaas bij de volgens hem cruciale tijd van de Melan'd'Iaigne, of Grote Ontdekking zoals dat in mijn taal genoemd werd. Natuurlijk kan ik de harmonieuze en complexe klanken nooit zo exact weergeven, maar in grote lijnen klonk het zo. Zoals ChiMayRa het beschreef, waren de Ra's voor die tijd ongeveer even geavanceerd als wij, of iets verder. Zeker, er was nog misdaad, maar het politieapparaat was uiterst effectief, en alwetend. Misdadigers werden nog niet voor de daad gepakt, zoals in de film Minority Report, maar wel heel vaak kort erna. Dat eerste had ook niet gekund, want het rechtssysteem van de Ra's was gebaseerd op de "No Harm, No Foul" regel: zolang niemand geschaad was, was er niets aan de hand. En geloof niet dat hanteren van die regel toeging zoals op Aarde! Nee, de Ra's hebben een veel zachtere aard, of moet ik zeggen rechtvaardiger? Een typische Ra leefde volgens die regel, zelfs als er geen additionele wet was om de situatie verder te beheersen. Dientengevolge was het wetboek van de Ra's beperkt tot één kubus, die bovendien iedere Ra tot in de kleinste details in zijn geheugen had zitten.

Tijdens het uiterst boeiende verhaal heerste een kalme, open

sfeer. Tegenover me, mooi als altijd, Delta. Maar er was iets veranderd... Het duurde even voor ik doorhad wat: haar kapsel was, in plaats van in lange slagen, nu overgegaan naar een soort kleine halve krulslag, en daardoor veel voller geworden. "Ja, ik voelde dat ik nog niet helemaal aan jouw ideaal voldeed" antwoordde mijn gids met een raadselachtige glimlach om haar mond. Ik kon het niet laten daar het mijne van te denken, want als ze al op kon pikken wat mijn meest geslaagde idee van de vrouwelijke vormen was, wat had ze dan wel niet meegekregen van mijn gedachten over de tijdsbesteding die bovenaan mijn lijstje stond? "Tjaa", werd ik onderbroken, maar toen ging ChiMayRa, die tijdens ons korte intermezzo was opgehouden, weer verder.

Ondertussen pakte ik mijn bord op, een uiterst delicaat stuk porseleinachtig materiaal, met zeer intrigerende kleurrijke motieven over het hele oppervlak. Het was haast zonde daar iets op te leggen, maar mijn maag begon nu toch wel enige tekenen van trek te vertonen, en de gerechten waren stuk voor stuk meesterlijke creaties. Terwijl ChiMayRa vertelde over het normale leven, en de structuur van de wooncomplexen en productiefaciliteiten, werd mij een hoop duidelijk. Ik selecteerde ondertussen gerechten van diverse schalen, en toen ik een merkwaardige vrucht oppakte, hield ChiMayRa me tegen: "Dat is wellicht niet zo'n verstandige keuze. Deze vrucht komt van een laag soort struikgewas, dat op uw planeet zeker tot de onkruidfamilies zou behoren. De vrucht is uiterst gevaarlijk, en dodelijk voor wezens boven de zeventien Migams (omgerekend ongeveer ééenzeventig kilo, aldus Delta). Het is niet zozeer een gif, maar wel een middel dat alles boven deze massa uiteen doet vallen. Het is de begrenzer die het leven hier in de hand houdt."

Met een sullige glimlach op mijn gezicht legde ik de vrucht terug, terwijl mijn gastheer doorging met uitleggen dat er geen Ra's boven de zeventien Migams zijn, en dat dus daarom de vrucht wel op het menu stond, omdat de smaak werkelijk exquis is. "Als dat de top is, wat heb ik dan in mijn mond?" dacht ik. Een verrukkelijk zoete smaak tintelde langs mijn verhemelte, omgeven met een vleugje van iets wat op koffie leek. Het voedsel zelf had de kruimelige structuur van appeltaart, maar smaakte compleet anders.

Maar terug naar het verhaal. Zoals gezegd dus een goed gevoel voor recht, maar ook hadden de Ra's een opmerkelijke kijk op het leven: Ze hanteerden het leven niet zozeer als een uitdaging voor de toekomst, of een manier om beter te worden, want hun begrip van de wereld om zich heen was gedurende lange tijd ontwikkeld, en in die 72 Q'Imou (1694351 jaar) waren ze opgegroeid van verzamelaars naar landbouwers, en verder. Exploitatie van andere wezens dan zichzelf was nooit aan de orde geweest, tenminste niet in de vorm van consumptie. Lastdieren waren er wel geweest, maar ook die waren al lang geleden afgeschaft. Allemaal het gevolg van het geloof van de Ra's in de fundamentele eenheid van de Cosmos. Misschien hadden ze daarom wel sommige op Aarde niet zo gunstig verlopen situaties overgeslagen. Ik gaf dit stukje info door aan mijn gastheer, en de door Delta's vertaalcomputer gegenereerde klanken brachten hem op de hoogte. Hij knikte, en zei dat zijn kennis van de Aardse gebruiken inderdaad die veronderstelling staafde.

En toen kwam er een beetje vreemd moment, waarvan ik niet goed wist wat ik er mee aan moest. Ik wendde mij tot Delta, die me aandachtig aankeek. "Zeg Del, is er hier toevallig een toilet? Ik heb er namelijk dringend behoefte

aan." Geen acht slaande op mijn uiterst dubbelzinnige aanhef, wendde Delta zich tot ChiMayRa. Een kort zangerig intermezzo, en Delta wees naar een zojuist geopende opening in de wand achter haar. Ik stond op, en ging de ruimte binnen. Uiterst sober, maar voorzien van alle noodzakelijke gemakken. En kennelijk had er weer iemand in mijn brein zitten wroeten, want het toilet deed mij heel sterk denken aan het toilet vroeger bij ons thuis, en dat kon natuurlijk geen toeval zijn.

Hoofdstuk 3: Een geluk bij een ongeluk.

Opgelucht keerde ik terug naar het gezelschap, ondertussen het bevallige achterste van de mooie Delta bewonderend. ChiMayRa had gewacht met zijn verhaal, en ging dus naadloos verder waar hij was gebleven: "We hadden altijd al het idee dat alles één geheel moest zijn, maar onze wetenschap kon op de één of andere manier nooit de vijfde natuurkracht ontdekken." Hij verhaalde vervolgens van Dev'Ian, een Ra die mijns inziens dus een naamgenoot van me was. Deze zoeker, gedreven door een drang naar perfectie, had systematisch alle teksten onderzocht en bestudeerd. Op een dag had hij op het dak van zijn huis iets moeten repareren. Huizen van toen waren weliswaar wel bolvormig, maar gemaakt van een soort van bamboestengels. Het relatief nieuwe glazen omhulsel was pas later ontwikkeld.

Ik was nieuwsgierig naar die Dev'Ian. Hij klonk als een zeer goede vriend nog voor ik hem ontmoette.....

"Hij stond dus op het dak, toen een plotselinge Dai'Mai hem een zetje gaf, waardoor hij zijn evenwicht verloor. Hij viel, en brak zijn nek" vertelde ChiMayRa. Ik keek hem verbaasd aan, want in zijn vorm had ik nog geen hoofd, en zeker geen nek kunnen ontdekken.

Maar mijn gastheer ging onverstoorbaar verder, toen Delta hem een korte vraag stelde. Hij vertelde dat de Ra's, toen tenminste, menselijke vorm hadden. Ze waren dus veel meer zoals ons dan ik me tot dan toe gerealiseerd had. Maar goed, mijn naamgenoot lag dus van de hals af verlamd op zijn eigen tuinpad, en het keiharde materiaal had bovendien een flinke beschadiging van zijn schedel veroorzaakt. Grote paniek, maar gelukkig was de medische wetenschap vele

malen beter ontwikkeld dan op Aarde. Ra medici behandelen namelijk het gehele lichaam, en bovendien zijn ze beter in het vinden van de oorzaak, in plaats van symptoombestrijding. Dev'Ian lag dan ook al snel in de plaatselijke ChaiDang, waar de beste zorg voor zijn toen al legendarische brein op poten werd gezet.

Het was weliswaar mogelijk het brein in leven te houden, maar te veel van de uiterst complex aangestuurde organen hadden hun functie moeten opgeven, zodat de Ra's met een dilemma zaten. Hoe moesten ze hun gewaardeerde medemens weer in een werkbare toestand krijgen?

Ondertussen keek ik Delta aan, die een beetje ondeugend terug lachte. Gefascineerd keek ik toe hoe zij, na die mysterieuze opmerking van daarnet, op sensuele wijze haar tong langs haar lippen liet gaan, om wat daar achtergebleven dessert te verwijderen. Ik was niet het soort man dat bij zo'n actie gelijk toeslaat, maar nu dacht mijn lichaam daar toch bepaald anders over. Omdat het verhaal echter uiterst interessant was, verlegde ik enigszins beschaamd mijn aandacht weer naar ChiMayRa.

Die vertelde dat de revalidatie van Dev'Ian in eerste instantie werd gedaan door een systeem te ontwerpen dat als interface kon dienen voor het arme brein. In het ziekenhuis was Dev'Ian geheel doof, blind, gevoelloos etc. De nieuwe behuizing zou één voor één alle zintuigen toevoegen, zodat ons slachtoffer kon wennen aan zijn nieuwe situatie. Het zesde zintuig, waarmee de Ra's onderling elkaars ervaringen konden oppikken, zou men achterwege laten omdat de techniek daar nog niets mee kon.

Ten tijde van de eerste uitbreiding, die van de primaire communicatie-module, had men al door dat dit tijd zou gaan kosten. Weliswaar was deze module regelrecht op het

spraak- en gehoorcentrum aangebracht, maar veel signaal was er niet, en wat er wel uitkwam was niet echt coherent. Pas vele dagen later, toen men een beetje wanhopig alles nagekeken had, en niets had kunnen ontdekken, ging één van de jongere studenten een lichtje op: "Is de uitvoer eigenlijk wel teruggekoppeld naar de invoer?" merkte hij op. Even was het stil, toe werd zijn arme persoontje bedolven onder lofprijzingen, want de ouderen vonden hem geniaal. Waarom waren zij daar niet opgekomen?

"Een koppeling werd gelegd.....", en terwijl ChiMayRa dat zei, meende ik iets aan mijn been te voelen. Ik keek naar Delta, maar die lag nog steeds, oogverblindend mooi, languit gestrekt op de bank. Ze lachte wel uiterst vriendelijk, en verorberde iets wat leek op een banaan, maar dan in een soort vuurrode kleur. Omdat ChiMayRa even gestopt was, vroeg ik Delta waarom ze eigenlijk at. Ze was toch een hologram?

"Ik leg het je later nog wel eens precies uit, maar neem maar van mij aan dat ik net zo solide ben als jij, en derhalve ook bepaalde stoffen aan de omgeving kwijtraak. Uit het voedsel haal ik de energie om dat weer aan te vullen"

Een perfecte uitleg, maar ja. Ik was dat ondertussen wel van Delta gewend: "Practically Perfect in Every Way", het leek Mary Poppins wel, al was die iets gematigder in haar uiterlijk vertoon.....

ChiMayRa vertelde verder, hoe na de aangebrachte terugkoppeling de uitvoer van de primaire interface radicaal veranderde. Er kwam eerst stilte, toen onregelmatige uitbarstingen van half verstaanbare woorden. De geschreven taal van de Ra's is een beetje zoals Chinees, alleen schrijven ze van onder naar boven en van links naar rechts. Al snel volgden samenhangende fragmenten die gedeeltelijk

betekenis hadden, en door nauwgezet te reageren met toepasselijke invoer, wisten de doktoren de samenhang en betekenis op te voeren. Na een aantal maanden was weer een normale discussie op niveau mogelijk met Dev'Ian, die de doktoren hogelijk verbaasde.

Het diner was ten einde en ChiMayRa nodigde ons uit om op te staan. We verplaatsten ons naar de wand toe, en zagen hoe in een werveling van energie de tafel en ligbanken plaats maakten voor een soortement van zitvorm, overduidelijk bedoeld voor twee personen. Ik keek Delta aan, maar ze gebaarde dat ik maar eerst moest gaan liggen, en vleide zich knus tegen me aan. Weer dat tintelende gevoel dat ik ook bij binnenkomst ervaren had, en omdat dit inmiddels bekend was maakte ik me er niet echt druk meer om. Maar uiterst prettig was het wel.

Toen we eenmaal lagen op de merkwaardige bank, mijn rechter arm losjes over de schouder van Delta, begon ChiMayRa aan het vervolg van zijn verhaal, geholpen door driedimensionale beelden in het midden van de ruimte. Ik keek in de rondte, maar kon nergens een projector of iets dergelijks ontdekken. Kennelijk had Gene Roddenberry wel gelijk toen hij zei dat voldoende geavanceerde beschavingen er uitzien als magie voor de lagere beschavingen.

We zagen merkwaardige installaties, waarin een brein in een doorzichtig vat de centrale plaats innam. ChiMayRa vertelde dat men na de eerste aanloopproblemen een bijzondere ontdekking had gedaan. Toen de communicatie met het brein van Dev'Ian eenmaal op gang was, en een normaal niveau liet zien, kreeg men het vermoeden dat hij veranderd was. Een heel array aan psychologische tests werd gedaan, en al snel kwam het team tot ontdekking dat er iets wezenlijks veranderd was. Dev'Ian bleek sublieme talenten

te hebben op het gebied van logische deductie, en leek op elke vraag het antwoord te weten. Persoonlijkheidstests leken steeds andere uitkomsten te geven, en men ontdekte dat Dev'Ian dit zelf kon sturen. Hij bleek echt moeiteloos van de ene rol in de andere over te gaan.

Al snel bleek ook dat hij heel wat te zeggen had over zijn eigen herstel. Als eerste stelde hij voor, in plaats van substituten voor de verdwenen zintuigen, een nieuw soort interface aan te leggen naar het globale controlesysteem van de planeet. De doktoren beseften dat ze een dergelijke ingrijpende wijziging zeker niet zonder meer zouden kunnen doen. De Ctai'Umag werd dus bijeen geroepen. Deze raad van wijzen, gekozen om hun levenservaring door de volledige bevolking, bestond uit zestien personen sinds de onfortuinlijke val van Dev'Ian. Ondanks dat het hun zeventiende lid betrof, waren de heren en dames lange tijd in conclaaf, en dat was begrijpelijk: als een dergelijke verbinding gelegd werd, zou men in feite de totale macht over de planeet in handen leggen van één brein, van een man die weliswaar zeer gewaardeerd werd, maar toch.....

Na een beraad van maar liefst drie dagen, kwam het gezelschap met een beslissing: aangezien Dev'Ian had aangegeven zichzelf gewoon als een lid van de Ctai'Umag te blijven gedragen, werd de toestemming gegeven. Terwijl ChiMayRa uitlegde hoe de globale interface ontworpen en gebouwd werd, dwaalde mijn aandacht weer even naar het mooie wezen dat dicht tegen me aan lag. Ik was eigenlijk gek dat ik er überhaupt aan dacht, maar ik begon langzamerhand gevoelens te krijgen voor die merkwaardige en toch klassieke schoonheid. Ik verplaatste mijn linkerhand van haar schouder, en liet deze langzaam langs Delta's zij afdalen, tot hij op haar heup lag. In antwoord voelde ik

Delta's krachtveld fluctueren, en zij drukte zich even wat steviger tegen mij aan, alsof ze het helemaal niet erg vond. ChiMayRa was inmiddels bij het voltooiën van de connectie gekomen, en gelukkig had ik onder het intermezzo goed opgelet, zodat ik wist wat er in de kamer met het brein in het vat gewijzigd was. Ik vroeg me af of er weer zo'n trainingssessie aan te pas moest komen, maar de medici hadden dit probleem anders opgelost: Men legde eerst alleen het ingaande kanaal aan, met een controller waarmee Dev'Ian kon sturen wat hij waarnam. Op die manier had hij ruimschoots de tijd om aan zijn nieuwe omgeving te wennen, en hiermee kennis te maken. Pas toen hij via de primaire interface aangaf goed genoeg bekend te zijn met het systeem, werd de uitgaande verbinding aangesloten waardoor controle van het netwerk door Dev'Ian mogelijk werd.

In de tijd die daarna aanbrak, gebeurde er iets vreemds. De systeembezetting, die in eerst instantie rond de elf procent schommelde, steeg binnen een paar dagen naar achtenzeventig procent, om daar stabiel te blijven hangen. Toen men Dev'Ian naar dit fenomeen vroeg, vertelde hij eerlijk dat hij via de nieuwe verbinding kans had gezien een aantal problemen in zijn brein door te schuiven naar het externe systeem, zodat hij effectiever bezig kon zijn. De Ctai'Umag werd uiteraard weer bijeengeroepen, gezeten rond de primaire interface. Men bediscussieerde de situatie, en Dev'Ian kwam met een aantal suggesties voor verbeteringen, die de raad deden verstommen. De ideeën waren stuk voor stuk ronduit geniaal, en bovendien allemaal redelijk goedkoop uit te voeren.

De eerste optimalisatie betrof het transportsysteem op de planeet. De besturing ervan werd geheel herschreven, en

gebaseerd op adaptieve regelprincipes, die het tot dan toe problematische verkeer beter aankonden. Als gevolg hiervan waren er meer mogelijkheden om op te stappen, minder vertragende opstoppingen, en dus kortere reistijden. Privé-vervoer liep terug omdat de mensen inzagen dat public transport sneller en comfortabeler was, zonder dat allerlei beperkende maatregelen het privé-verkeer ontmoedigd hadden.

Ondertussen had ik het er maar moeilijk mee: in mijn vorige leven had ik nooit echt gedacht dat sex iets anders kon zijn dan een intieme verbintenis tussen twee verliefde mensen, en was dientengevolge ook nooit in de buurt van betaalde liefde of allerlei surrogaten geweest. Maar nu lag ik hier, omgeven door de meest bizarre omstandigheden, en concludeerde dat niets meer was zoals het geweest was. Zou ik ooit de Aarde nog terugzien, en zo ja, in welke toestand? Delta's warme lichaam lag nog steeds tegen me aan, en haar bewering dat ze energie aan de omgeving kwijtraakte was volledig waar: naast de tintelende impressie van haar generatorveld nam ik ook een duidelijk hogere lichaamstemperatuur waar. Ik vroeg me af wanneer ik weer wat tijd met de bloedmooie Delta alleen zou hebben, maar het leek erop dat het verhaal van ChiMayRa nog lang niet afgelopen was.....

Er was nu dus een naadloos verlopend openbaar vervoer, dat steeds minder last kreeg van het teruglopende privé-verkeer. De kosten voor goederenvervoer liepen derhalve ook terug, en dat had weer een duidelijke invloed op de prijsniveaus. Dev'Ian's volgende plannetjes kon de raad ook bekoren, zeker na het succes van zijn eerste verbetering. De volgende bottleneck die opgeruimd ging worden was die in het communicatienetwerk. Omdat op Ra alles in principe al

globaal geregeld werd, waren er geen politieke vraagstukken meer om op te lossen, maar verbeteringen waren er nog steeds te bedenken. Meestal waren dit marginale verbeteringen, maar niet deze:

Dev'Ian, versterkt door zijn externe processors, paste het zelfde principe toe op het netwerk. Door een deel van zijn pas verworven processorcapaciteit weer op te geven, wist hij de programma-relocatie te combineren met het in het vervoersnet gebruikte routingsschema, en de resultaten waren verbluffend. Knooppunten waren niet langer gebonden aan hun softwarematige snelheid, want een tussen neus en lippen door geconstrueerd compressiealgoritme wist elk stuk hardware op te voeren tot de theoretische grens die voor alle hardware geldt. Aldus was het niet nodig hardware te vervangen tot het echt kapot was.

Vanaf dat moment verliep dus ook het dataverkeer veel soepeler, en nu kon Dev'Ian zijn eigen plannetje uitvoeren. Nee, op zich niets dat tegen de bedoelingen van de raad in ging, maar wel iets wat hij niet gelijk aan de grote klok wilde hangen. Hij verzoon een aantal alter ego's, en begon daarmee zich te mengen in allerlei zaken die op het systeem in het openbaar besproken werden. Niet opvallend, maar wel doortastend werden vervolgens allerlei discussies op subtiële wijze beïnvloed. Ik vroeg me af wat hij daarmee bereiken wilde, maar dat werd me al snel duidelijk.

ChiMayRa informeerde of wij wellicht nog iets te eten of drinken wilden hebben. Delta vroeg hem, via de bekende zangerige tonen, om iets lekker verfrissends. Tenminste, dat is wat zich binnen handbereik materialiseerde: een zwevend plateau, met daarop twee glazen bollen, gevuld met een wervelende vloeistof in lichtgroen en geel, die zich echter niet leek te mengen. Een flexibel slangetje stak uit de

bovenkant, en de condens op de buitenkant gaf aan dat het perfect op temperatuur was, in elk geval waar het mij betrof. Delta keek me vragend aan, en ik nam dus één van de bollen en overhandigde die aan haar. Een siddering van haar krachtveld was de reactie die volgde op haar eerste slokje van de koude vloeistof. "Lekker?" informeerde ik. "Better than Sex!" was Delta's ondeugende antwoord. Met uiterst gespannen verwachtingen reikte ik vervolgens naar de tweede bol, en volgde haar voorbeeld. Lieve Delta had niets te veel gezegd: vanuit mijn smaakpapillen trok de smaak, een mengsel van gember met iets ondefinieerbaars, door mijn ruggengraat omlaag, en zette vervolgens mijn onderlijf in vuur en vlam. Ik werd me pijnlijk bewust van de beeldschone vrouw die tegen me aan lag, maar kon verder in dit gezelschap weinig uitrichten, Ik wachtte tot het gevoel weer wegebde, en grapte toen tegen Delta: "kun je hem niet naar het recept vragen?" Ze lachte luidkeels, en legde uit dat we de ingrediënten op Aarde toch niet hadden.

ChiMayRa ging verder: "In de maanden die daarop volgden, werd duidelijk dat er iets gaande was..." Hij legde vervolgens uit dat de gewaarwording onder de bevolking was, dat hun tot dan toe verschillende geloven in essentie niet echt verschillend waren. Vrij snel werd dus deze hele maatschappij qua religie geïntegreerd. Maar dat was niet het enige merkbare effect dat de vele alter ego's van de meester bewerkstelligden. In wetenschappelijke kringen verschenen vervolgens publicaties die ieder op zich voor de wetenschap controversiële onderwerpen behandelden, maar die stuk voor stuk geheel waterdicht waren, en bewezen dat ook onderwerpen die minder voor wetenschap werden aangezien, toch wetenschappelijk te benaderen, en zelfs aan de natuurlijke wetten te conformeren waren. Echter, alle

pogingen om de auteurs van deze stukken te vinden liepen op niets uit. Mensen leerden hierdoor weer de informatie te waarderen op zijn eigen waarde, en dit niet te koppelen aan de herkomst van de informatie. "Pas heel veel jaren later heeft Dev'Ian onthuld dat de wereldschokkende documenten uit zijn brein ontsproten waren, maar toen wist iedereen dat op de juiste wijze te waarderen." besloot ChiMayRa dit deel van zijn verhaal.

Hoofdstuk 4: Zwembadverhalen.

Ik kon niet nalaten de overeenkomsten te zien tussen de situatie hier, en die op Aarde. Zouden we dit soort kennis mee kunnen nemen naar mijn thuisplaneet, om ook daar de problemen op te lossen? Ik stelde de vraag via Delta aan ChiMayRa, en die antwoordde dat dan eerst de situatie op Aarde bekeken moest worden, want in principe liepen de Ra's al voor op ons, nog voor ze aan deze geweldloze revolutie begonnen. Voor onze specifieke situatie zouden dus eerst een aantal extra maatregelen toegevoegd moeten worden. "Maar daar komen we later nog wel op" was ChiMayRa's respons.

Hij stelde ons vervolgens voor hem te volgen naar de badruimte, en aangezien we toch allemaal al in Adams- en Evakostuum rondliepen, was dit een hele normale suggestie. Het viel me op dat de atmosfeer hier een stuk gemoedelijker was dan op Aarde, waar mensen onderling soms zo moeilijk konden doen. Niets van dat alles hier, en we gingen dan ook met zijn allen door een vers gemaakte opening in de glazen muur naar de badzaal, want dat kon je het rustig noemen. ChiMayRa maakte een korte, hoge fluittoon, en de tot dan toe glazen wanden dimden, en veranderden in een merkwaardig toneel: dieprode boomstammen met een opmerkelijk schorspatroon omzoomden de ruimte, en leken eindeloos door te gaan de lucht in. Omdat het bladerdak van bordeauxrode palmladeren al het zonlicht aan het oog onttrok, zou het nogal donker geweest zijn, ware het niet dat onze ruimte omringd werd door een aantal zwevende lichten, die een warm licht verspreidden. In de badzaal bevond zich een ovaal bad, van een metertje of zeven lang, en zes meter breed. Geheel rondom traptreden, die wel weer

precies op ons gasten aangepast leken.

ChiMayRa en de zijnen zweefden naar het midden van het bad, en daalden langzaam tot ze dreven in de gouden vloeistof. Delta keek me aan, en greep mijn hand, en samen daalden wij ook af. De vloeistof reageerde op het generatorveld van mijn gids door kleine helderblauwe ontladinkjes daar waar haar lichaam het oppervlak doorsneed. "Geen probleem hoor!" lachte Delta om mijn bezorgde blik. En toen we allemaal in het bad waren, ging ChiMayRa verder met zijn verhaal.....

Hij vertelde over de tijd na de eenwording, daarbij weer begeleid door de al bekende driedimensionale beelden, die zich deze keer vormden op het vloeistofoppervlak binnen de kring die we vormden. Het 'water' was verrukkelijk, perfect op temperatuur, en ik kreeg dan ook de neiging mezelf erin te laten zakken tot aan mijn nek. De voorstelling voor mijn neus nam zo nog meer van mijn blikveld in, en leek nog echter. Ik keek opzij, en zag ook het goed gevormde lichaam van Delta vlekje voor vlekje onder het oppervlak verdwijnen, totdat haar krulletjes lichtjes op de vloeistof rustten.

"Nu de echt rustige tijden aangebroken waren, wilden wij natuurlijk weten hoe en waarom Dev'Ian zo geworden was" zei ChiMayRa. Hij vertelde dat men Dev'Ian dit had gevraagd, en dat zijn verhaal regelrecht in de kubussen opgenomen was, zodat men het nu kon terugspelen, samen met de beelden die Dev'Ian via zijn visuele interface had samengesteld om zijn verhaal kracht bij te zetten. ChiMayRa zweeg, en de volgende zangerige klanken kwamen uit het driedimensionale projectiegebied, begeleid door Delta's direct translator.

"Ik begin bij het allerlaatste wat ik me van voor het ongeluk

nog herinner" begon Dev'Ian, en vertelde vervolgens hoe de wind (want zo noem ik het maar) hem van het dak af blies. Heel levendig beschreef hij het snel naderbij komen van de grond, in beeld en geluid. Een misselijk makende klap, en toen een duisternis die her en der doorsneden werd door felle bliksemschichten, gepaard gaande met een vreemde lichtmetalen donder. Het leek wel of er iemand met een vel aluminiumfolie aan het spelen was. "Ik probeerde mijn ogen te openen, maar het beeld werd er niet anders door", vervolgde de meester zijn verhaal. "Wel ontwaarde ik een bliksem die zichzelf dubbel vouwde, en uitmondde in een heldere lichtgevende bol, ongeveer 7 Zermats (39 centimeter) in doorsnede. Ik zag het ding langzaam dichterbij komen, en het vulde steeds meer van mijn blikveld."

Ook ik maakte datzelfde mee, vanwege mijn lage standpunt in het bad. Ook naar mij kwam de bol toegevlogen, en hij hield niet op aan de rand van het beeldveld. Nee, het beeldveld expandeerde, en verzwolg het hele gezelschap. Ik stond er midden in, of ik wou of niet. In paniek keek ik om me heen, en zag mijn beeldschone gids nergens. Maar boven de zangerige klanken van Dev'Ian's stem herkende ik de bariton die Delta's vertaling van Dev'Ian moest voorstellen. Lieve Delta moest dus nog in de buurt zijn. Ik hoorde vertellen dat ook Dev'Ian door de bol was opgeslokt, al had hij niet de angst gevoeld die mij zoëven overviel. Heel kalm beschreef hij de oranjegele omgeving, waar allerlei beelden uit het verleden zich aaneenvoegden op een merkwaardige en curieus geordende manier. Langzaam drong het tot Dev'Ian door dat hij waarnam hoe zijn gehele ervaring hem op een gestructureerde manier getoond werd, zodat hij alleen maar hoefde toekijken. Hij herleefde zijn

leerlingschap bij WhiNooNay, de meester die hem had ingewijd in de geheimen van de wetenschap van de Ra's. Maar tegelijk zag hij wat er nog ontbrak, het was alsof zijn brein zichzelf corrigeerde. Naast de al bekende krachten, zag Dev'Ian aanwijzingen voor een kracht die, naast een relatief zwakke reële component, ook een relatief sterke afstandsonafhankelijke kracht in het virtuele domein bezat. Waar deze kracht wel van afhankelijk was, was de energiedichtheid ter plekke. Dijai noemde Dev'Ian deze kracht, in het Nederlands het beste vertaald als Lichtkracht. ChiMayRa legde verder uit dat de Dijai, zoals Dev'Ian hem noemde, de koppeling tussen fysieke en virtuele wereld vormde. Door de zeer zwakke fysieke component was deze kracht nooit eerder ontdekt, omdat de meetapparatuur van de Ra's gewoonweg niet was ingesteld op het detecteren van dergelijke minieme hoeveelheden energie. Nu Dev'Ian's brein zo was toegenomen in verwerkingscapaciteit, had hij al zijn ervaringen op de juiste wijze weten te integreren, en vervolgens kunnen concluderen dat er een vijfde kracht moest zijn, die fysieke en virtuele wereld verbond. Toen hij eenmaal had vastgesteld wat de eigenschappen van deze kracht zouden moeten zijn, was het bedenken van een geschikt meetapparaat om deze te vinden kinderspel.

Ik viel weer over de parallellen met thuis, als ik het tenminste nog thuis mocht noemen. Ook wij kennen de vier krachten die het Universum bijeen houden, maar onze wetenschap kent alleen de fysieke wereld, en laat alles wat daarbuiten plaatsvindt buiten beschouwing. Ik had dat altijd een foute inslag gevonden, al vanaf toen ik een opgroeiende puber was. Leraren konden mij gewoon bepaalde dingen niet uitleggen, of wilden het niet, en ik had het idee dat het toch allemaal in één plaatje moest passen, wilde het zin

hebben.

En inderdaad, toen ik de rust nam om mezelf in deze vreemde omgeving de tijd te gunnen om me heen te kijken, begonnen ook mijn herinneringen allemaal hun plaatsje te krijgen. De ene herinnering triggerde de andere en al snel zat ik in de Twilight Zone van die herinneringen waarvan ik niet meer wist dat ik ze nog had. Het brein is een vreemd orgaan, want kennelijk blijft alles erin zitten, ook al is het niet altijd direct toegankelijk meer. In elk geval ging de sorteerslag in razend tempo door, en ook mijn mentale plaatje vertoonde een zelfde gat als dat van Dev'Ian. Merkwaardig dat verschillende mensachtige rassen op totaal verschillende planeten de zelfde ontdekking tot het laatst kunnen bewaren.

Ik was, ongerust op de goede afloop als ik was, weer opgestaan, en stond tot aan mijn middel in de gouden vloeistof. De temperatuur van de lucht erboven was even aangenaam als de vloeistof zelf, dus echt koud kreeg ik het niet. Het oranjegele 'wolkendek' om me heen begon te vervagen, en als snel ontwaarde ik de ranke vormen van de lieflijke Delta, onmiddellijk gevolgd door de merkwaardige metalen vormen van de vier Ra's.

ChiMayRa ging verder: "Dev'Ian onthulde ons verder dat de formule $E=mc^2$ slechts de reële component van de energie-massavergelijking was. Gebaseerd op de Lichtkracht, geldt voor de virtuele wereld voorts nog $E_v=Xc^5$, waarbij X de mate van complexiteit is." Ik sloeg bijna achterover van verbazing. Complexiteit? Logisch dat massa niet in de vergelijking zat, want ideeën hebben geen massa, maar complexiteit? Ergens begon een belletje te rinkelen, en toen ineens viel het geheel op zijn plaats. Net zoals een slecht verteld verhaal veel minder impact heeft als een

gedetailleerde, goed uitgewerkte film, zo geldt dat dus kennelijk voor alle virtuele constructies, of het nu gedachten in ons brein betreft, of andere manifestaties van het geestenrijk. Dat die formule sterker was als het reële deel verklaarde ook een boel: Kennelijk wordt de virtuele wereld door die hogere energie veel sterker bijeen gehouden als de fysieke wereld, dus klinkt het helemaal zo gek niet dat als een ziel een lichaam verlaat, deze wel degelijk intact blijft.

Ik schrok op uit mijn gemijmer toen ChiMayRa begon te vertellen van de versnelde ontwikkeling na de eenwording. Op basis van de nieuw ontdekte kracht wist Dev'Ian een generator te ontwerpen, die schijnbaar oneindige hoeveelheden energie aan het virtuele wist te onttrekken. Omdat echter de wet van behoud van energie anders werkt in de virtuele wereld, leverde deze generator geen vermindering van de complexiteit op als deze naar energie werd omgezet. Daarentegen werd wel het geheel nauwer samengetrokken, zodat met minder energie dezelfde mate van complexiteit gehandhaafd kon blijven. Het leek dus allemaal te mooi om waar te zijn, want men had nu oneindige energie, en een slimmerik van de eerste orde waar rekening mee gehouden moest worden.

Men had, vanwege de vreemde resultaten, Dev'Ian's brein zorgvuldig onderzocht, en vergeleken met dat van andere Ra's. Een merkwaardig verschil bleek daarin merkbaar te zijn: Waar bij de normale Ra's bepaalde functies met de voorste ofwel de achterste hersenhelft werd uitgevoerd, bleek Dev'Ian's brein wat dat betreft volmaakt in balans te zijn. Hij voerde elke activiteit tegelijk in de voorste en de achterste helft uit. Men verwachtte dan dus een veel hoger signaal op de overbrugging tussen de twee helften, maar daar was zelfs sprake van een verlaging. Dev'Ian had

trouwens ook al aangegeven niet langer slaap nodig te hebben, maar zijn brein produceerde wel voortdurend de REM-signalen die het ritme van dromen aangeven.

Nu we dat wisten werd het tijd voor een beetje ontspanning. ChiMayRa stelde voor een uurtje te gaan zwemmen, en alhoewel ik me wel kon voorstellen hoe Delta en ik door het water spartelden, had ik toch wat meer moeite om hetzelfde te zien voor de relatief statische figuren van de Ra's. Maar zoals altijd zou ik weer danig verrast worden: voor mijn ogen veranderden de Ra's in schitterende verchromde dolfijnen, die veel weg hadden van tuimelaars.

ChiMayRa vertelde er snel nog even bij, dat de Ra's tegenwoordig niet meer waren dan een brein, dat door een zeer ongewoon omhulsel in leven werd gehouden. Hij beloofde daarover later meer te vertellen, maar nu was er eerst tijd voor wat sport en spel. Er dreven felgekleurde ringen op het vloeistofoppervlak, en Delta en ik probeerden ze om de snuiten van de Ra's te gooien. Die bleken heel bedreven te zijn in het vangen ervan, en ook terug gooien ging niet onaardig. We volgden de Ra's door het bad, door aan hun rugvin te hangen, en ik heb nooit geweten dat zoiets zo leuk kon zijn. Verder natuurlijk even lekker stoeien met Delta, die zich duchtig weerde, en me zowaar kopje onder wist te dompelen. Omdat ik er niet op bedacht was, had ik meteen mijn mond vol met de gouden vloeistof, en de paniek sloeg hard toe....tot ik opeens merkte dat ik geen zuurstof tekort kwam. Op de één of andere manier moesten mijn longen toch nog zuurstof krijgen, dus krabbelde ik weer op, en vloerde mijn lieve tegenstander met een fraaie heupworp. Proestend kwam ze weer boven, haar volle krullenbos druipend van het goud. Omdat ik wel weer genoeg gestoeid had, vroeg ik ChiMayRa uit te leggen hoe

de Ra's tegenwoordig voortbestaan.

Hij voerde ons terug naar de kamer waar de merkwaardige ligbank stond, en Delta nam weer haar positie in, ruggelings tegen mijn borstkas. Het driedimensionale projectiegebied verscheen weer, en aan de hand van gedetailleerde beelden begon ChiMayRa uit te leggen wat er gebeurd was. Men had in eerste instantie Dev'Ian willen belonen voor zijn uiterst positieve bemoeienis met de ontwikkeling op de planeet. Dev'Ian wilde eerst van niets horen, maar toen men aan bleef dringen wilde hij wel zijn liefste wens onthullen: hij zou graag een support systeem hebben dat hem in staat stelde weer onder de Ra's te komen, in plaats van vast gekluisterd aan die kamer te zitten omdat de apparatuur die hem in leven hield te groot was om te verplaatsen.

Dev'Ian kreeg carte blanche om zijn nieuwe behuizing te ontwikkelen, en ontwierp in een tijdspanne van zeventien Q'Imal (ongeveer negen maanden) het eerste prototype van de interdimensionale brainbox.

Het was een merkwaardig instrument, dat tegelijk in de fysieke en de virtuele wereld bestond. Alle essentiële onderdelen zaten in de virtuele realiteit, terwijl het reële deel slechts een paar functies had: omhullen van het brein, dat altijd in de fysieke realiteit moest blijven, en vormen van de externe interface. Alle life-support systemen, en de interfacecircuits voor diverse zintuigen bevonden zich continu in de virtuele wereld, waar ze makkelijk de benodigde energie konden putten uit de virtuele omgeving. Het reële deel was geconstrueerd van Zjigham'Killah, een uiterst veelzijdig materiaal, dat onder invloed van energie toevoer welhaast elke vorm kon aannemen. Tegelijkertijd werden in dat materiaal carbon tubes gevormd om de noodzakelijke stoffen van en naar het brein te transporteren.

Toen zijn nieuwe 'lichaam' eindelijk klaar was, kon Dev'Ian zich weer onder de Ra's begeven. De flexibiliteit van zijn nieuwe omhulsel was dusdanig, dat hij zich beter voelde dan hij ooit tijdens zijn leven voor het ongeluk gevoeld had. Juist door deze betere gesteldheid, kon hij zich met uiterste concentratie werpen op het verder verbeteren van de samenleving op Regulus Prime.

Omdat na verloop van tijd het leven daar zo relaxed was dat er eigenlijk geen problemen meer op te lossen waren, begonnen steeds meer Ra's zich toe te leggen op studie, kunst, literatuur en dergelijke.

Het handelsmechanisme dat vroeger de planeet beheerste, werd vervangen door steeds meer kosteloze alternatieven, die bekostigd werden uit de hogere winsten bereikt door efficiëntere productiemethoden. Uiteindelijk werd, toen voldoende gratis diensten en producten beschikbaar waren om elke Ra van levensonderhoud te voorzien, de Tyin'Yang (de munteenheid van de Ra's) afgeschaft, en daarmee dus ook de competitie. Er heerste dus bijna volmaakte harmonie, en niemand hoefde zich minder te voelen als een ander.

Hoofdstuk 5: Goed voorbeeld doet volgen.

Maar toch bleef er een bron van onenigheid, want er was één Ra die duidelijk een voorsprong had op de rest: Dev'Ian kon zich sneller voortbewegen, kon sneller aan de juiste informatie komen, kon meer gevarieerde omgevingen betreden, enz. Zijn custom made lichaam was namelijk een veel betere adapter dan het gemiddelde Ra lichaam. Al snel gingen stemmen op die een zelfde upgrade eisten, maar dat was een operatie die zeker enige coördinatie vereiste, niet alleen vanwege het aantal gegadigden, maar vooral ook vanwege de resources die het maken van een dergelijke behuizing vereiste.

Ik vroeg me af hoe dit verder zou gaan, want bij gebrek aan een marktmechanisme zou dit best wel eens een heidense klus kunnen zijn. De Raad kwam dus bijeen, om de juiste aanpak voor dit probleem te bepalen. Men had al geconstateerd dat Dev'Ian's 'lichamelijke' toestand veel beter was dan die van de gemiddelde Ra. Ook de veroudering van zijn brein bleek een halt toegeroepen te zijn. Zo'n ingreep had dus een levensverlengend effect, dat lang niet door iedere Ra gewenst werd. Besloten werd dan ook dat de operatie vrijwillig was, maar zelfs dan had men nog een geducht implementatieprobleem. Voors en tegens werden afgewogen.....

ChiMayRa onderbrak zijn verhaal om ons nog een versnapering aan te bieden. Op zijn zangerige commando verscheen een schaal met buitenaardse vruchten binnen handbereik. Delta reikte naar een oranje sterappelachtige vrucht, en gaf me deze aan. Voorzichtig nam ik een hap, en ontdekte dat het ding smaakte als een banaan, met de zoete bijmaak van een goed rijpe ananas.

Onze gastheer ging ondertussen verder, en vertelde ons het besluit van de raad: men zou inventariseren wie allemaal voor de ingreep in aanmerking wilden komen, en deze vervolgens zo snel mogelijk in aflopende volgorde van leeftijd helpen. Dit omdat de oudere Ra's het verjongende effect van de conversie het hardst nodig hadden.

De daarop volgende tien jaar was het speciaal hiervoor ingerichte centrum volop in bedrijf. Honderden patiënten per dag werden behandeld, en vertrokken direct na de ingreep weer naar huis. Het slagingspercentage lag hoog, slechts ongeveer één op de tienduizend Ra's die de ingreep ondergingen, overleefden deze niet. Oorzaak was zonder uitzondering een bepaalde psychische toestand, die maakte dat het aldus uitgeruste brein de veelheid aan externe informatie niet aankon, en zich vervolgens afsloot in een poging terug naar de oude toestand te komen. Toen dit probleem zich openbaarde was er even lichte paniek, maar al snel werd de procedure aangepast, waardoor het mogelijk werd het aldus overbelaste brein weer terug te plaatsen in het lichaam waar het vandaan kwam. Van de Ra's die deze terugkeer moesten maken, overleefde achtennegentig procent de ingreep.

Vervolgens leefden de Ra's een aantal eeuwen als hybride ras, ongeveer voor de helft als humanoiden, en voor de ander helft als nieuwe wezens. De nieuwe wezens hadden geen voortplantingsorganen meer, maar leefden bijna eindeloos. De humanoiden kregen nog wel kinderen, maar ook daar liep de bevolkingsaanwas terug, zodat uiteindelijk de laatste humanoïde Ra, vertroeteld door al zijn omgebouwde soortgenoten, overleed op de onwaarschijnlijk hoge leeftijd van vierhonderdéénenzeventig jaar. Op zijn graf werd een monument gebouwd dat de overgebleven

nieuwe Ra's blijvend moest herinneren aan hun afkomst.....

Met de dood van de laatste mensachtige Ra beëindigde ChiMayRa zijn verhaal. We babbelden nog wat na, en spraken af om later nog eens terug te komen voor de rest van het verhaal, maar nu inderdaad weer naar de Hummer terug te keren om onze reis voort te zetten. Delta en ik kleedden onszelf weer aan, namen afscheid van de vier Ra's, en we gingen als goede vrienden uiteen.

Toen we weer buiten stonden keek ik Delta vragend aan, maar zoals altijd hoefde ik mijn vraag niet eens te stellen: vanuit haar verbindingen met mijn brein kwam ze te weten dat ik aan de positie van mijn voertuig twijfelde, en gaf het direct opdracht zich voor ons te materialiseren. We klommen aan boord, en toen we daar samen zaten, keek de donkerharige engel mij voor de verandering eens vragend aan. "Helaas Delta, jouw trucje ken ik niet, dus zul je het moeten vragen.", was mijn antwoord. Ze bleek te willen weten of ze zichzelf moest ontbinden, of dat ze me gezelschap moest houden. Ik overlegde met mezelf, want hoewel ik erg op haar gezelschap gesteld was, had het verhaal van ChiMayRa me toch wel een stuk bewuster gemaakt van de trade-offs die elke actie in de realiteit met zich mee brengt. "Doe maar wat het meest efficiënt is", wilde ik zeggen, maar met een kleurrijke werveling loste het beeldschone lichaam naast me op, en verscheen het guitige kopje in de 3D display.

Op reis dus weer, of was ik daar eigenlijk wel aan toe? Ik voelde me weliswaar hoogst energiek, maar tegelijkertijd toch wel vermoeid. Zo'n gevoel van veel willen doen, maar er eigenlijk de puf niet meer voor hebben. Ik keek Delta aan, en die reageerde gelijk: "Als je tussen de voorstoelen door klimt, kom je in het achterste gedeelte van je nieuwe

speeltje, en ik denk dat je daar wel een lekkere rustplaats kunt vinden" was haar voorstel. "Kom je me gezelschap houden?", kon ik er uit krijgen voor ze antwoordde: "Ik ben er al", terwijl haar image uit het display verdween.

Ik keek achter me, en ontdekte dat er een soort van gordijn hing, dat de rest van de machine aan het oog onttrok. Mijn hand ging door de opening, en scheidde de twee helften van het gordijn. Wat ik toen zag deed het weer even duizelen in mijn brein. Dit kon toch niet? Ik keek namelijk direct in de hal van de woning die ik naar mijn gevoel een dag eerder, en zo'n slordige vijftienhonderdvijftig lichtjaren verder had achtergelaten.....

Maar goed, alles zag er uit zoals ik het me herinnerde, zelfs de krant die ik op de deurmat had laten liggen lag er nog precies zo. Ik kroop door het gordijn, en toen ik omkeek zag ik nog juist hoe het achter mij dichtviel, en onzichtbaar verdween in de voordeur die ik gewend was op die plaats te zien. Ik liep door naar de woonkamer, en hoorde achter me Delta binnen komen, gekleed in een strakke bodysuit met daarover een plooirok. Het stond haar heel goed, maar waarschijnlijk had ze zelfs in een jute zak elke man het hoofd op hol kunnen brengen. Delta legde me uit dat de doorgang vanuit de Hummer een door het voertuig gegenereerde Einstein-Rosen brug was, die in feite elke twee punten in het Universum met elkaar kon verbinden. Zolang zij mij vergezelde, had ik in elk geval altijd een referentiepunt waarop mijn voertuig me weer terug kon vinden. Gerustgesteld stelde ik Delta voor het bed maar op te zoeken, want ik was in elk geval hard aan een paar uurtjes dromenland toe.

Ze liep voor me uit de trap op, en terwijl ik haar volgde viel het me op dat haar kleding begon te veranderen: de vormen

veranderden, en de kleuren veranderden ook. Tegen de tijd dat we de slaapkamer bereikten, droeg mijn gids een lange doorschijnende negligé, met bijpassende lingerie in een schitterende lichtpaarse kleur. Ze sloeg het dekbed terug, hing haar niemendalletje aan het haakje, en gleed met stijl onder de lakens. Ik verontschuldigde me, maar eigenlijk wist Delta al lang dat ik eerst nog één en ander moest regelen voor ik het bed kon voelen. Ik ging naar de badkamer, en werkte het standaard patroon in een normaal tempo af, want sneller lukte me gewoonweg niet meer. Daarna keerde ik terug naar de slaapkamer, en ging naast de sexy verschijning liggen, plat op mijn rug. Het kussen voelde heerlijk aan. Delta ging op haar zij naast me liggen, en legde haar volle krullen op mijn rechter schouder. Met mijn rechterarm om haar heen, viel ik in een diepe, maar zeker niet droomloze slaap.....

Hoofdstuk 6: Was het een droom?

Groen, diepgroen was het landschap om me heen. Niet natuurlijk, maar echt monochroom van kleur. Waar ik ook keek, ik zag verder niets, behalve mezelf, en zelfs ik was groen..... Ik bevond me op een kiezelpad, met groene steentjes, eigenlijk meer een soort van glas, want ze waren doorzichtig. Wel mooi glad allemaal, dat moet gezegd worden.

Aan mijn linkerkant een steile rotswand omhoog, aan de rechterkant een al even steile afgrond. Ik besloot om het pad maar naar beneden te volgen, omdat er daar in elk geval tekenen van leven te zien waren. Ik weet niet waarom, maar het kwam niet eens in me op om me af te vragen waar Delta was. Terwijl ik zo stevig doorstapte, bleek dat ik toch niet zo stevig op mijn voeten stond: ik zwikte door mijn rechter enkel, en merkte in een flits dat ik mijn evenwicht niet meer zou kunnen herstellen alvorens in de afgrond te storten. Terwijl ik naar beneden zeilde, bemerkte ik ineens de grote metalen sluiting midden op mijn borst. “Een parachute? Hier!?!?!?” Ik kon me niet herinneren dat ik het ding aangetrokken had, maar aarzelde geen moment. Met een fikse ruk opende het valscherp zich, en ontvouwde boven mijn hoofd een felgele canopy, zodat ik dus weer totale controle had over mijn afdaling. Ik zette koers naar een lange groene rookpluim, en landde naast het onmogelijke groene huisje.

Ik hoefde niet eens aan te kloppen, want de bewoner had me al gezien. Het was, tegengesteld aan mijn verwachtingen, geen little green man maar een kleine rozepaars ventje. Hij brabbelde wat in een taaltje waar ik absoluut kop nog staart aan kon krijgen, en wenkte me hem te volgen. Hij liep naar

de rivier, en plukte langs de waterkant een paar plantjes die op klavertjes leken, maar in plaats van drie of vier wel zeven blaadjes hadden. Hij gaf me de helft, en stak de andere helft in zijn mond. Vervolgens nodigde hij me uit om zijn voorbeeld te volgen, door te gebaren naar mijn mond. Ik volgde aarzelend zijn raad op, en verbaasde me hogelijk, want de onbekende klanken begonnen ineens flarden van woorden te vormen, die ik herkende. Toen het effect volledig was, hoorde ik hem perfect Nederlands spreken met een zelfde accent als ik zelf heb, maar ik was ervan overtuigd dat dat niet het geval kon zijn. Hij legde me dan ook direct uit dat het betreffende plantje sterk hallucinerend werkte, en ons als het ware in een trance had gebracht waarin wij sterk verbonden waren met het collectieve bewustzijn dat alle levende wezens in de Cosmos met elkaar verbindt. En aangezien dat één bewustzijn is, spraken wij ook één taal, die echter voor ons normale bewustzijn klonk als de taal die we zelf spraken.

Hij vroeg me vervolgens wat ik dacht dat ik kwam doen, en ik antwoordde dat ik hem het antwoord schuldig moest blijven, omdat ik geen flauw idee had hoe ik hier gekomen was, en waar ik hier was. Hij vertelde me waarom ik daar was: om mijn opdracht voor de komende tijd te vernemen. Ik vroeg me af hoe hij het in zijn hoofd haalde om mij te vertellen wat ik moest doen, maar zijn woorden hadden zo'n indringend effect, dat dat gevoel snel plaats maakte voor ontzag. Al snel bleek duidelijk dat hij van alles afwist, van de Hummer, van Delta, en van de reis tot nu toe. Zelfs mijn volledige leven tot aan dat merkwaardige bevrijdende moment was een open boek voor hem, en ik kreeg de indruk tegenover God zelf te zitten, ware het niet dat ik dat verhaal nooit echt geloofd had. Wel was ik inmiddels tot de

conclusie gekomen dat zijn of haar bestaan irrelevant is, dus het ene of het andere aannemen voor waar was niet echt moeilijk.

KoyiShu (want zo had hij zich voorgesteld) vertelde me dat ik de Hummer en Delta mocht gebruiken voor elk doel dat ik mezelf in het kader van zijn opdracht wilde stellen. Hij vroeg me vriendelijk deze gereedschappen te gebruiken om de Cosmos door te reizen, en daar waar dat nodig was, de bewoners te helpen zonder tegen hun vrije wil in te gaan, en zonder mezelf overduidelijk kenbaar te maken. Een soort van kosmische Spin Doctor dus.....

Nadat ik hem verteld had de opdracht aan te nemen (het was immers veel interessanter als mijn oude baan!) begeleidde hij me naar buiten, en drukte mij de hand. Ik deed het voorzichtig, want het uiteinde van z'n arm was niet meer dan een kinderhandje, met drie vingers en twee opponeerbare duimen. Hij wenkte me te bukken, en hing een diepblauwe ketting om mijn nek. KoyiShu gebaarde wat, en ik voelde mezelf de vaste grond onder de voeten verliezen. Een vreemd licht gevoel in mijn hoofd, alsof het zichzelf opblies, en toen ik omlaag keek bleek het oppervlakte reeds honderden meters van me verwijderd te zijn. Het lege gevoel maakte plaats voor een volledige rust, en nergens om me heen zag ik nog iets anders als een wervelend wolkendek, dat het blauwe schijnsel van mijn ketting weerkaatste. Na wat een eeuwigheid leek te duren, maakte ik datzelfde gevoel mee dat je in halfslaap wel eens hebt, alsof je plotseling een meter of twee omlaag valt.

Met een schok werd ik wakker, en constateerde dat ik in mijn eigen bed lag, met de lieflijke Delta nog steeds op mijn schouder. Ik herinnerde me de hele merkwaardige droom met uitzonderlijke helderheid, en vroeg me af of het wel

echt een droom was. Maar de blauwe gloed van de ketting hielp me snel die vraag te beantwoorden.

Bedachtzaam bekeek ik Delta's goedgevormde gezicht. Ze lag nog lekker te slapen, en ik bedacht me dat als die droom dus realiteit was, dat ik dan nog een lekker poosje van haar aanwezigheid mocht genieten. Aangezien het erop leek dat we dus echt een soort van partners waren, wilde ik haar eigenlijk best wat beter leren kennen. Ik streek met mijn hand over de volle donkere krullenbos, en met een lange diepe zucht werd de buitenaardse schoonheid wakker.....

Vele uren later, waarin vele fantastische dingen gebeurd waren, zaten we samen aan de brunch. Ik vertelde haar van mijn droom, en Delta vulde het verhaal aan door de betekenis van de vreemde ketting uit te leggen. Kennelijk gaf het blauwe hart van de ketting aan waar onze hulp het meeste gewenst was, en met enige oefening lukte het me inderdaad om de signalen ervan redelijk accuraat op te pikken. En als dat niet gelukt was, dan was er altijd nog Delta's interface naar de blauwe hartsteen, om me te corrigeren. Met zo'n dubbel uitgevoerd systeem kon er dus eigenlijk weinig misgaan, dus toen de brunch op was, en Delta iets makkelijk aangetrokken had, opende ze de brug naar de Hummer, en in no time zaten wij weer op Regulus Prime, waar ons boodschappenwagentje nog geparkeerd stond. Toen ik weer in de bestuurdersstoel zat, en Delta met het bekende werveleffect het systeem weer was ingedoken, richtte ik mijn aandacht op de hanger, en zag in mijn brein een zevental tekens door elkaar dwarrelen. Ze sloten zich aaneen, en vormden een enkel woord: G-QINAU

Tegelijkertijd verscheen op het scherm een prachtig sterrenstelsel, met maar liefst vijf zonnen, want ook Delta had de bestemming opgepikt. Ik vroeg me af hoe een

planeet al die invloeden tegelijk kon overleven, maar daar kwamen we later wel achter, want eerst moesten we er naar toe. Terwijl de Hummer zijn overstap naar de subatomaire ruimte maakte, legde Delta me uit wat er daar aan de hand was.....

Hoofdstuk 7: Virusjacht.

"Op G-Qinau worden de daar levende, intelligente wezens bedreigd door een merkwaardig virus, en men weet niet waar het vandaan komt, en wat er aan te doen is" was Delta's korte maar krachtige uitleg. "Wij worden geacht de wetenschappers daar te assisteren in hun jacht naar de boosdoener. Terwijl ik nog even lekker verder babbelde met Delta's on-screen appearance, kwam de Hummer uit hyperspace en parkeerde zichzelf op een hoog gezichtspunt, vanwaar wij uitzicht hadden over een groot gedeelte van de omgeving. Ik stapte uit, om één en ander eens wat beter te bekijken, en toen ik buiten stond, materialiseerde Delta een metertje verder.

Het landschap bood een troosteloze aanblik: kale, puntige rotsformaties, en nauwelijks begroeiing. De lichtintensiteit was nog relatief laag, omdat slechts één van de vijf zonnen boven de horizon stond. Een schotelvormig geval kwam aangevlogen, en landde een tiental meters naast de Hummer. Het stof vloog omhoog, en toen het weer tot rust kwam, ging een luik in de buik van de vliegende schotel open, en liet een drietal wezens zien, die op ons toe liepen. We hadden besloten de Hummer ergens buiten de beschaving te landen, teneinde de gewone bevolking niet onterecht ongerust te maken. De wetenschappers waar we mee samen moesten werken waren hierover ruim van te voren gewaarschuwd, en kwamen ons nu dus in deze schotel tegemoet.

Het drietal wat verschenen was groette ons hartelijk, zodra Delta hen duidelijk gemaakt had dat zij de vertaling naar mijn taal voor haar rekening zou nemen. Uit het gesprek bleek al snel dat dit geen medisch klusje was, want het virus

had alreeds driekwart van de bevolking weggevaagd, en de overgebleven 23 miljoen Qinauianen konden niet echt veilig leven onder deze dreiging, omdat met het verdwijnen van de bestuursorganen van de maatschappij ook de regelgeving niet langer meer van kracht was. Dit alles werd ons verteld terwijl de schotel zich met gezwinde spoed langs de geplande route verplaatste.

Op G-Qineau zat men dus diep in de problemen, want hoewel de bevolking met driekwart verminderd was, bleek daarmee ook de hele organisatiestructuur te zijn ingestort. De gehele infrastructuur was in elk geval nog intact, en die zouden we dan ook moeten gebruiken om contacten te leggen met de diverse overgebleven wetenschappers en medici, die het virus tot dan toe overleefd hadden. We slaagden er in zeventien groepen te bereiken, die voldoende resources hadden om in elk geval iets aan anti-viraal onderzoek te doen. Om zo effectief mogelijk bezig te zijn, werden deze centra zodanig gelinkt dat elke groep met tenminste drie andere groepen dagelijks contact onderhield, en als ze het er over eens waren, konden ze uitkomsten en dergelijke ook direct aan alle groepen doorgeven. Nu dus de directe dreiging van het virus afgehandeld was, konden we wat dat betreft alleen rekenen op de geschiktheid van de teams voor hun taak, en ons vervolgens op andere taken concentreren.

Volgende dreiging was het ontstaan van bendes, die poogden ieder voor zich een zo groot mogelijk invloedsgebied in handen te krijgen. Ook hier bood de infrastructuur mogelijkheden, want enig zoekwerk leverde duizenden bereidwilligen op die ons rapporten doorgaven over de situatie in hun onmiddellijke omgeving, en zo werd al snel bepaald waar de meest actieve overheersers zaten,

waarna wij gezamenlijk een plan ontwierpen om deze warlords een beetje beter uit te lijnen.....

Er werd besloten de slangen bij de koppen te vatten, zodat ze weinig kwaad meer konden uitrichten: een aantal tweepersoons teams werden uitgerust, om de leiders van de verschillende bendes te benaderen, en hen voor te stellen zich te organiseren naast een globaal opererend orgaan, dat één en ander zou gaan coördineren. Hiervoor waren steeds een goede onderhandelaar en een goede strijder nodig, en we konden er net niet genoeg vinden om de voornaamste brandhaarden aan te pakken. Onze buitenaardse vrienden vroegen dan ook of Delta en ik het laatste team zouden willen zijn.

"Oh, dan zal ik maar even iets anders aantrekken" giechelde Delta, en verscheen binnen een paar seconden in battle dress. Nu we voldoende teams hadden, konden de taken verdeeld worden. In korte, hevige sparring sessies werd bepaald wie van de teams het sterkst waren. Het was grappig te zien hoe buiten op de binnenplaats de strijders hun onderlinge sterkte bepaalden, terwijl binnen de onderhandelaars twee aan twee aan de tand gevoeld werden. Na een drukke dag was de ordening aangebracht, en de teams bekend. Een ander team had ondertussen ook de onderlinge sterkte van de tegenstanders bepaald. Leg die twee lijstjes naast elkaar, en je weet wie je waar op af moet sturen.....

Delta en ikzelf mochten ons vervoegen bij Exaltor, de linkste linkmiechel van allemaal. Hij had inmiddels een legertje van zo'n vijftig thugs verzameld, en zichzelf verschansd in een energiecentrale, zo ongeveer diagonaal aan de overkant van de planeet. Gelukkig kon Delta de Hummer gewoon naar ons toe halen, en ze liet het ding dan

ook aanvliegen als een volleerde pilote. Ik vroeg me in stilte af waarom ze het bakbeest niet gewoon had laten materialiseren? "Kijk eens om je heen" was het antwoord dat bijna direct door mijn schedel galmde. En ze had (alweer) gelijk. Ik had inderdaad wel vliegende transportmiddelen gezien, maar geen spectaculair verschijnende objecten.... En we wilden deze wezens niet onnodig schrik aanjagen.

Toen we weer samen in de Hummer zaten, en opstegen, keek mijn sidekick me even indringend aan. "Ja schat, ik moet nog een beetje wennen aan dat aanpassen aan je omgeving gedoe. Maar ik leer het wel" vertelde ik haar. We besloten in dat kader ook gewoon te blijven vliegen, hoewel de hyperdrive van de Hummer ons er in seconden naar toe had kunnen brengen. Toen ik naar buiten keek zag ik een lange rivier die zich als een slang door het landschap kronkelde.

"Zeg Del, kunnen wij op de één of andere manier alvast een kijkje nemen in het kamp van de vijand?" vroeg ik Delta. Ze glimlachte slechts, en tegelijkertijd verscheen een technisch uitzienende installatie op het 3D scherm, waarover ik eigenlijk allang niet meer verbaasd was.

Maar lieve Delta wilde echt dat het me aan niets ontbrak, vooral niet aan kennis. Ze begon dus uit te leggen dat elke activiteit waar dan ook, golven veroorzaakt in het kosmische veld, en dat deze niet verzwakken met de tijd en afstand. Met de juiste detector kun je vervolgens deze signatuur overal oppikken, en aan de hand daarvan een beeld van het originele event reconstrueren. Dat geldt in elk geval voor het nu, en met nog iets ingewikkelder apparatuur was zelfs kijken in het verleden mogelijk. Maar nu konden we ons dus gaan concentreren.....

Terwijl we verder reisden, bereikten ons de eerste meldingen van de andere teams, die locaties dichterbij onze startpositie moesten afhandelen. Team twee had haar doel reeds bereikt, en de onderhandelaar was dermate ingesteld op haar taak, dat zij de betreffende heerser zonder al te veel moeite had kunnen overhalen zich bij het unificatiealternatief aan te sluiten. "Als ons dat ook lukt, gaat het lekker" merkte ik op tegen Delta.

Zij gaf me gelijk, maar sprak de verwachting uit dat dat wel niet het geval zou zijn, want onze tegenstander stond bekend als een uiterst intelligent maar overheersend baasje. Delta wees me aan waar we moesten zijn, en de Hummer gleed in positie voor een perfecte vierpuntslanding in de nabijheid van de oude energiecentrale. We stapten uit, en bleken nog niet opgemerkt te zijn, althans dat dachten we. Koud hadden we de Hummer geparkeerd in de sub-atomaire ruimte, of we werden omringd door een woest uitzierende bende van pakweg zeven man, die ons escorteerden naar een grote zaal in het gebouw, waar Exaltor op zijn troon zat.

"Wie heeft jullie gestuurd, om mij lastig te vallen?" viel hij gelijk met de deur in huis. Als onderhandelaar nam ik het woord, terwijl Delta de omgeving goed in zich opnam. "Ik ben gezonden door een groep van uw soortgenoten, die willen proberen de eenheid op deze planeet te herstellen." begon ik, en vervolgde: "Wij zijn er niet op uit om uw macht in te perken, doch zoeken een vreedzame samenwerking, zodat G-Qineau weer even groots kan worden als het voor de epidemie was." Even was het stil, toen brak de heethoofdige heerser in een schaterlachen uit. "You and what army?" vroeg hij spottend. Ik legde nogmaals uit dat wij weliswaar zeer gemotiveerd waren om deze samenwerking tot stand te brengen, maar dat de keuze

uiteindelijk aan hem was, of hij meedeed of niet.

We praatten gedurende een tweetal uren, waarin ik hem openlijk uitlegde wat de plannen waren, en hij allerlei tegenwerpingen aanbood, die ik echter één voor één wist te weerleggen. Onze tegenstander gaf zich echter niet gewonnen, en besloot uiteindelijk de onderhandelingen als volgt: "Ik heb veel goeds gehoord, maar betwijfel of jullie de slagkracht hebben om één en ander voor elkaar te boksen. Ik wil de uitslag dus via een tweestrijd laten beslissen. Als ik win blijft mijn bende onafhankelijk, als jullie winnen doen we mee."

Op dat moment moest Delta dus in actie komen. Ik drukte haar nog op het hart dat geweld geen echte optie was, maar met een schalkse flikkering in haar ogen fluisterde ze: "Trust me...."

Het strijdtoneel was de grote zaal, waar restanten van de elektrische installaties her en der verspreid stonden. Exaltor en Delta startten tegenover elkaar, en terwijl Delta nog even een laatste keer de omgeving in zich opnam, sprintte de twee meter lange bruut op haar af. Delta bewoog zich niet, tot hij op een kleine afstand genaderd was: toen zette ze af, maakte een salto met halve schroef boven het hoofd van de verbaasde krijger, en landde achter hem, met haar gezicht in zijn richting. Exaltor had echter met zijn 130 kilo veel te veel momentum, en knalde frontaal tegen een rechtopstaande buis van zo'n half metertje doorsnede, hetgeen een flinke buil op zijn hoofd, en een bloedende neus veroorzaakte.

Delta had trouwens tijdens die luchtmanoeuvre haar samuraizwaard tevoorschijn gehaald, en stond nu dus ineens gewapend tegenover haar nu toch wel een beetje woedende tegenstander. "Dat flik je me niet nog een keer!" siste hij

haar toe. Vervolgens haalde hij uit met zijn ettelijke kilo's zware strijdnuppel, maar moest wederom erkennen dat de beeldschone dame tegenover hem duidelijk zijn meerdere was in het ontwijken van dergelijke levensbedreigende zwaaien. Wat hij trouwens ook ineens ondervond, was dat hij zijn verdediging niet moest laten zakken: Met dodelijke precisie brak Delta door het ontstane gaatje, en sneed in één snelle haal de lederen riemen door die Exaltors kostuum bij elkaar hielden. Woest scheurde de krijger zich de nu loshangende kleding van het gespierde bovenlijf, en vervolgde met hernieuwde passie zijn strijd.

Hij was echter wel voorzichtiger geworden, en lange tijd dansten de twee om elkaar heen, zonder dat er klappen vielen. Ineens brandde de strijd weer in alle hevigheid los, en regende het zwaaien, halen en stoten dat het een lieve lust was. Het viel me alleen op dat langzamerhand de vloer om de twee strijders heen bezaaid werd met iets wat op houtsnippers leek. Toen er uiteindelijk een pauze in de wilde uitwisseling van slagen viel, zag ik ook waarom: Exaltors trotse strijdnuppel was geslonken tot een zielig houten estafettestaafje.....

Toen de krijger dat merkte, wierp hij het ding terzijde en werd daarin direct gevolgd door Delta, die ook haar zwaard aan de wilgen hing. Ook de drie werpmessen die tussen haar haarband staken, ondergingen hetzelfde lot. Maar ze had zich nog niet opgericht, of de tegenstander probeerde haar met slinkse manoeuvres onderuit te halen. Probeerde was daarbij inderdaad het sleutelwoord, want mijn vriendinnetje met het soepele hololijf wrong zich als een kat weer vrij, en stond in no time tegenover de kerel. Die probeerde haar nog een aantal malen aan te vallen, maar moest daarbij constateren dat consequent zijn eigen kracht tegen hem

gebruikt werd.

Vervolgens probeerde hij de rollen om te keren door Delta te provoceren tot aanvallen. Die hield echter het mooie hoofd koel, zodat ook daar niets te winnen viel. De strijd duurde een uur, waarbij Exaltor toch steeds in Delta zijn meerdere moest erkennen. Toen gaf hij zich dan ook uiteindelijk gewonnen, en stak Delta de open hand toe.....

Delta accepteerde, maar merkte al snel dat dat een vergissing was geweest: met een slimme worp werkte Exaltor Delta plat op haar rug, en belandde boven op haar borstkas. Dat hij daarbij zijn lichaam open haalde aan de scherpe spikes op Delta's battle dress scheen hem niet te deren. Triomfantelijk keek hij in de rondte, en wilde al de victorie claimen, maar had buiten zijn beeldschone tegenstander gerekend: met een bliksemsnelle move werkte ze hem van zich af, rolde hem om, en klemde zijn hoofd tussen haar goedgevormde dijen. Wat die boom van een kerel ook probeerde, dat was een klem waar hij niet meer uit kwam. Uiteindelijk gaf hij ridderlijk toe dat dit de eerste keer was dat hij door iemand, en dan nog wel een vrouw, verslagen was. Met duidelijke bewondering in zijn stem gaf hij toe zich bij de unificatie aan te willen sluiten, en pas daarna liet Delta haar prooi gaan.....

Toen we konden vertrekken, liet Delta de Hummer verschijnen op de plek waar we hem eerder achtergelaten hadden, en met z'n tweetjes stapten we in en gingen weer op weg. De door de Hummer opgespaarde berichten gaven aan dat bijna alle teams geslaagd waren in hun opzet, en slechts in drie gevallen was het tot strijd gekomen, waarbij nergens slachtoffers gevallen waren. Slechts één legertje van strijdlustigen wilde koste wat kost alleen blijven opereren, en was dus ook niet tot samenwerking te bewegen. Al met al

een redelijke score, al zeg ik het zelf.

Na terugkeer op de basis van de nieuw ontstane wereldmacht, want met een vertegenwoordiging van zesennegentig procent mag je daarvan best spreken, gaven de kersverse bestuurders aan dat ze nu wel redelijk in de gaten hadden hoe het verder moest. Ze wilden ons echter niet laten vertrekken zonder een feestje, en dus trok Delta voor die gelegenheid een simpel doch elegant jurkje aan. Het weer daar was op dat moment als een zwoele zomeravond, echter zonder de uiterst hinderlijke muggen, want die kwamen hier niet voor. Wel een veel grotere variant, van zo'n vijftig centimeter, maar als je er daarvan ongeveer één per uur zag was het veel. Zelf wipte ik even via de Einstein-Rosen brug terug naar huis, om ook een wat makkelijker en schoner tenue aan te trekken. Ik vergat daarbij bijna mijn blauwe halsketting mee te nemen, anders had ik nooit meer zelf terug kunnen komen, en had Delta me echt op moeten komen halen, hetzij via de brug, ofwel fysiek met de Hummer.

Hoofdstuk 8: een rustige avond.

's Avonds dus lekker relaxed rondlopen, en genieten van de zonsondergang, die daar een geheel eigen karakter heeft. Dat kun je jezelf vast wel voorstellen, met een zonnestelsel met maar liefst vijf zonnen: zo rond tien over vijf, local time, ging de eerste onder, de felste van de vijf. Het effect daarvan is vergelijkbaar met een gedeeltelijke zonsverduistering, die echter veel langer duurt. Je kent het wel, dat halfduister, dat de hele omgeving baadt in een bijna griezelig donkergrijs licht, want de overgebleven vier zonnetjes hadden bij elkaar de sterkte van onze maan, al was de kleurstelling van het licht uiteraard wel even anders.

Delta had me een nieuwe gadget toegestopt, waarmee ik in elk geval kon communiceren met de lokale bevolking zonder haar tussenkomst. We startten eerst met z'n tweeën, maar al snel bleef mijn gids plakken in een discussie met één van de leiders, die ze nog wat extra advies wilde geven voor ons vertrek. Ik slenterde verder, en keek om me heen. Een paar meter verderop zat een artiest een portret te tekenen van een jonge dame, en ik moet zeggen dat het aardig leek. Ik complimenteerde hem met het kunststukje, en kwam vervolgens in gesprek met de jongedame. Die bleek al reikhalzend naar een conversatie met mijn persoontje te hebben uitgekeken, omdat ik daar natuurlijk toch wel het buitenbeentje van het bal was.

We praatten over haar planeet, en ze vertelde van de pekmeren in het zuiden, die door gasontwikkeling in de bodem een gevaarlijk gebied werden geacht. Normaal was de pek namelijk hard genoeg om op te staan, als je tenminste niet te lang op dezelfde plaats bleef staan, maar in de zwarte massa vormden zich grote bellen gas, die de structuur

duidelijk verzwakten. Als je op zo'n bel stapte, ging je er gelijk dwars doorheen. En vanwege de gewoonte van die bellen om zich in een omhoog lopende reeks te vormen, zakte je dan meestal gelijk door de afscheiding tussen verscheidene bellen heen, waardoor je enkele meters lager terecht kwam in een nauwe niet beklimbare schacht. Doordat het gas ontsnapte, en dus de druk verminderde, sloot de pek langzaam het ontstane gat, en als je dus geen hulp bij je had, zag je die beklemmende gitzwarte duisternis tergend langzaam het moment van je dood inluiden.....

Het gesprek een vrolijker wending gevend, vroeg ik haar naar de kinderen op haar planeet. KayLiMa bleek heel erg van kinderen te houden, en wilde er wel zeventien. Toen ik haar vertelde dat een dergelijke aantal op Aarde toch wel ettelijke jaren van zwangerschap inhoudt, schudde ze meelevend haar mooie koppie. "Bij ons is zoiets in ongeveer drie periodes van vier maanden gepiept" zei ze. Ik dacht na: zeventien gedeeld door drie is bijna zes, dus werden er hier hoofdzakelijk zeslingen geboren? "Nee hoor, gekkie", antwoordde ze, alsof ik iets heel vreemds had gezegd: "We leggen eieren, ongeveer zes à zeven per keer".

Ik dacht na, en dat ging langzaam, want de drank die we ondertussen genuttigd hadden maakte die exercitie niet makkelijker. Als zij eieren legde, en ik was van een andere soort, konden wij dan...? Vreemd idee, maar vreemde ideeën waren mij nooit vreemd geweest. Misschien was het idee van een close encounter of the fourth kind nog niet eens zo gek.....

We wandelden verder door de tuinen, schaars verlicht door de zwakke stralen van de laatste overgebleven zon. Het kronkelende pad was om en om verlicht door bolvormige lantaarns, die zonder enig snoer gewoon langs het pad

gehangen waren. KayLiMa vertelde dat deze lantaarns een chemische cocktail bevatten die overdag energie van de zonnen opnam, en deze 's nachts in de vorm van licht weer afstond. Het viel me alleen op dat de lichtintensiteit heel wat hoger was dan de nachtpitjes die op aarde verkocht worden als solar energy lights. Kennelijk hadden we nog heel wat te ontdekken.

KayLiMa wees me op een bloem die langs het pad groeide, en gaf aan dat de schoonheid van deze uitzonderlijke soort over de hele planeet bekend was. Die schoonheid zat hem niet alleen in de uiterst elegante vormen, maar ook in de eigenschappen van de bloemblaadjes zelf: als je de stampers met zorg verwijderde, was het mogelijk van de overige bestanddelen een thee te trekken, die een beetje groenig blauw kleurtje had. Eén kopje daarvan volstond voor het inleiden van een verruimde gemoedstoestand, die wel tot negen uur kon duren. Geen wazige, hallucinatie-achtige toestanden zoals die met veel van de aardse drugs voorkomen, maar een toestand van volmaakte helderheid en totale rust, afwezigheid van elke verstoring van het complete Zijn. "Waarom halen jullie de stampers er uit?" vroeg ik mijn gesprekspartner. Haar antwoord was kort maar krachtig: "vergeet het één keer, en je vertelt het niemand meer!" Even was ik stil, en daarna vertelde ik haar van de soortgelijke situatie op Aarde, waarbij de Japanners egelvissen eten, nadat daaruit de gifklieren op minutieuze wijze verwijderd zijn. Eén klein foutje van de kok, en zijn gast zit dood aan tafel. KayLiMa vertelde me dat de thee gelukkig niet van verse bloemen gezet hoefde te worden, maar dat het oplossen van een klein tabletje in een glas kokend water ook afdoende was. Ik vroeg haar voorzichtig of ik die ervaring niet eens mee kon maken, en enthousiast

liep ze voor me uit naar haar woning, met een viertal van de fraaie bloemen in haar ranke hand.

We kwamen bij een klein maar knus optrekje, waar KayLiMa me binnen liet. Ze nodigde me uit plaats te nemen in een enigszins verdiepte kuil, die was volgestort met fraaie, felgekleurde kussens in allerlei motieven. Ik plofte er neer, en hoorde het meisje rommelen in naar wat ik aannam de keuken was. Zelf bekeek ik de kussens eens nader, ze deden mij een beetje denken aan de Azteekse motieven die ik in het verleden gezien had tijdens mijn vierjarige werkperiode in Zuid-Amerika. KayLiMah keerde na enige minuten terug met een tweetal mokken met twee oren, op een voetje. Ze overhandigde mij het turkooizen exemplaar, en ging zelf zitten met de auberginekleurige mok in haar handen. Ik keek naar haar, en naar de dampende mok in mijn linkerhand: er kringelde damp omhoog, en heel even meende ik hierin een klein, delicaat draakje te zien. Maar een fractie van een seconde later waaierde zijn kopje uiteen, en hetgeen overbleef was ook al snel niet meer als het lijfje te herkennen. KayLiMa vertelde me dat ik vooral rustig moest drinken, daar het effect nogal sterk kon toeslaan bij de eerste keer. Ik herinnerde me dat het op Aarde met wiet eigenlijk precies andersom was, en dat je daar vaak de eerste keer niets van merkte.

Ik voelde me rustig, bijna zo rustig dat ik er zelf onrustig van werd. Alsof mijn brein dacht: "Als het zo rustig is, dan is dat stilte voor de storm, er moet iets mis zijn!" Voorzichtig nam ik een eerste slokje van mijn thee, en liet het warme vocht door mijn slokdarm omlaag lopen. Het gevoel van warmte vulde mijn maag, en het rustige gevoel werd daardoor alleen nog maar versterkt. We babbelden over van alles en nog wat, en plotseling merkte ik dat die

onrust van zoëven aan het wegzakken was, alsof de gedachten kracht aan het verliezen waren. Het leek allemaal minder belangrijk, wat er zou kunnen gebeuren, en zelfs wat er gebeurd was. KayLiMa leek steeds mooier te worden, in het gedempte licht van de bollen, en ik nam ook iets waar van een lichtblauw waas rondom haar lichaam, dat rond de hartstreek het best zichtbaar was.

Was ik dronken? Het leek er niet helemaal op, ondanks dat de noodzaak van gedachten was afgenomen, lukte het me toch wonderwel om ze weer tevoorschijn te toveren als ik dat wilde. Geen licht gevoel in mijn hoofd, maar wel een fris, zacht kabbelend bergbeekje, dat glinsterde in de zon. KayLiMa vroeg me naar de gewoonten omtrent de voortplanting op onze Aarde. Ik voelde onmiddellijk aan dat daar een bepaalde bedoeling achter zat, en dan bedoelde ik niet mijn mannelijk ego, dat gewoontegetrouw de acties in deze zou ondernemen. Nee, dat ego lag al een kwartiertje of zo te slapen, en had mijn onderbewustzijn de captain's chair overgedragen. Dat detecteerde evenwel feilloos dat KayLiMa een iets meer dan gewone belangstelling voor mijn persoontje had. Wellicht de nieuwsgierigheid van een jonge dame?

Ja, wat zou ik haar gaan vertellen? Maar bij de basics beginnen: ik vertelde haar dat wij op Aarde gewoonlijk paren vormden, omdat dat de minimale situatie is waarmee je zonder onnatuurlijke verrichtingen een kind kunt krijgen. KayLiMa merkte op dat de toestand bij hen op de planeet anders was, en dat hun ras in feite drie geslachten kende: vrouwelijk, zoals zij er eentje was, mannelijk, en dan nog een derde geslacht dat ze UakThal noemde. Ik kon het niet echt vertalen, maar samen werden we het er over eens dat het een soort van katalysator was. De vrouw moest dus met

de andere twee een relatie opbouwen, en ze tegelijkertijd tot de daad verleiden, om kinderen op de wereld te kunnen zetten. Mijn nog steeds slapende ego kon deze constatering niet misbruiken voor zijn schunnige gedachten over "drie is teveel, of toch niet?", maar de rest van mijn brein was absoluut bij de les, en toonde me onmiddellijk de apollo-missies, waar voor het eerst drie computersystemen onderling gekoppeld de dienst uitmaakten: als uitkomst werd steevast dat antwoord gebruikt waarover minstens twee van de drie systemen het eens waren. Ik realiseerde mij dat de situatie hier enigszins analoog aan moest zijn: Door de kracht van dit triumviraat zou de kans op aangeboren afwijkingen beduidend minder moeten zijn.

Navraag bij KayLiMa leverde op dat dit inderdaad zo was. Afwijkingen bij de geboorte kwamen echt heel zelden voor, wel tot elf keer minder dan op Aarde het geval was. Ons gesprek verlegde zich naar DNA, hetgeen daar aangeduid werd met "de touwladder van het Leven", als mijn gadget tenminste de buitenaardse klanken correct naar Aardse woorden vertaalde. Ook hier bleek de ladder twee touwen te hebben, met sporten net als op Aarde, maar het recombinatiemechanisme op deze planeet had zich anders ontwikkeld, en ging uit van drie DNA-strengen die werden los gepeuterd, en gecombineerd tot één nieuwe streng, waarbij de sterkste van de twee overige geslachten de combinant van de vrouwelijk helft vormde.

Ik dronk het laatste beetje van mijn inmiddels koud geworden thee op, en keek onderin mijn mok: een kleine hoeveelheid van de bloemblaadjes had zich op de bodem verzameld, en weer zag ik de kop van de draak in de willekeurige samenklontering van versnipperde bloemblaadjes. Ik nam het beestje waar, maar dacht er

verder eigenlijk niets meer van, want een draak is een draak, en wat moest ik daar mee? KayLiMa bood aan een versnapering voor ons te halen, en wipte lenig de kuil uit, op weg naar de keuken. Ik bleef achter, met een glashelder brein, en de zoetige smaak van de thee nog op mijn tong...

De kussens waren heerlijk zacht, en ik strekte me languit in de kuil, kijkend naar het zware houten plafond met de dikke balken. Het leek wel alsof mijn gezichtsvermogen tot in het oneindige was verbeterd: ik zag het onregelmatige patroon van houtnerven door de donkerbruine balken lopen, en voelde instinctief aan dat de dikte van die balken niet voor niets zo schijnbaar overgedimensioneerd was. Toen KayLiMa uit de keuken terugkeerde, vroeg ik haar naar dat aspect van het dak, en hoorde dat in het koude jaargetijde hier veel sneeuw viel, die verschrikkelijke goed plakte. Het was dus niet ongewoon dat een dak, vlak of schuin, een sneeuwdek van een meter of drie moest dragen. De sneeuw was van een dusdanige consistentie, dat sneeuwruimen niet echt een haalbare kaart was. Men kon slechts met verwarmingsapparatuur een tunnel door het goedje smelten, waarbij gelukkig de onderlaag van de sneeuw het vrijgekomen water weer absorbeerde, waardoor de tunnels in elk geval redelijk droog waren.

KayLiMa had zich tegenover me neergeveld op de heerlijk zachte kussens. Haar zachtgele gewaad was nieuw, en lang. Het was kennelijk iets wat ze zojuist aangetrokken had, want het gewaad dat ik me herinnerde had hele andere kwaliteiten. Dit zag er heel vrouwelijk uit, zachtaardig, bijna te goed voor deze omgeving. Het kwam dan ook geen moment in me op om van dit moment meer te willen maken dan wat er nu was. Geen plannen voor de toekomst, geen vergelijkingen met het verleden, en de talloze andere

vrouwen die ik wel en niet gehad had. Geen twijfel, geen spijt, alleen dat volmaakte moment.....

Tussen ons in stond de schaal die mijn metgezellin uit de keuken had meegebracht. Rond, en een simpel motief erop van zeven kleinere cirkels, met highlights die een driedimensionaal effect aan het geheel gaven. Erop, een aantal zeer appetijtelijk uitziende snacks, die eigenlijk te mooi waren om op te eten. KayLiMa spoorde me aan om toch maar toe te tasten, omdat eten tenslotte is om van te genieten met je innerlijke wezen, dus ik pakte een delicaat kunststukje op, en bekeek het aandachtig: een soort van schuitje, dat er uit zag als een blad van een vetplantje, maar met een ronde vorm, en een soort van opstaand randje. De kleur was een soort van licht beige, met donkere vlekken, alsof het geroosterd was. Daarop bevonden zich een drietal ronde vruchtjes, in diverse kleuren, het leken wel bessen, maar nergens was een kroontje te bekennen. Ertussen zat een soort van fijnradig kruid gestoken, in de drie openingen onder de drie bolvormige vruchtjes. Bovenin het sluitstuk van het geheel, een bloemetje met zeven zachtroze blaadjes, en een felgeel hart.

"Toe maar" spoorde KayLiMa me aan, en ik wist al direct dat die drang niet met slechte intenties uitgeoefend werd: ze wilde slechts weten wat een buitenwerelds wezen dacht van de gerechten op haar planeet. Aangezien het geheel klein genoeg was, en zo mooi als één geheel vormgegeven, stak ik de snack ook als één geheel in mijn mond. In eerste instantie niet kauwen, slechts het ervaren van dat schuitje op mijn tong. Even de licht prikkelende sensatie van kroepoek, overgaande in een scala van smaakeffecten, dat geheel ondefinieerbaar was, maar volmaakt. Geen enkele vergelijking met andere gerechten uit mijn verleden stak de

kop op, maar ook kon ik me geen moment voorstellen ooit nog iets lekkerders te zullen proeven. Weer alleen maar dat eeuwige moment, dat Nu heet.

Ik vroeg me ook niet eens af hoe lang ik al hier had doorgebracht na het drinken van de thee. Het was stomweg niet belangrijk, want alles zou er nog zijn zodra ik terugkeerde, als ik tenminste terugkeerde. Want eigenlijk was er niets anders als hier en nu, en bestonden vragen over toen en later slechts een fractie van een milliseconde, totdat mijn brein met de verklaring erover kwam, of met de benodigde actie om het te realiseren. En direct daarna dus weer die terugkeer naar hier, nu, KayLiMa, en ik.

Ze keek me aan. Ik bestudeerde haar gezicht, de puntige oortjes, uiterst elegant tussen de dieprode haren. Grote amandelvormige ogen, en een beschaafd neusje, dat parmantig opwipte als ze wat zei. Zij zei niets, ik zei niets. Lange stilte, en maar naar elkaars gezicht kijken. Ik wist niet eens hoeveel tijd er voorbij gegaan was, toen ze een arm uitstreckte en mijn gezicht beroerde. Ze speelde als het ware met de stoppeltjes die aangaven dat mijn laatste samenzijn met Deviant's Razor al weer een flink aantal uren geleden was geweest. De slanke hand dwaalde lang mijn wang omhoog, beroerde licht mijn rechteroor, en gleed vervolgens over de iets langere maar veel zachter stekeltjes op mijn ronde bolletje.

Mijn vrije arm lichtte zich ook op, en de hand kwam zacht neer op de zijkant van haar torso, direct onder de arm die uitgestrekt was naar mijn gezicht. Gladde stof, een soort van zijde, vormde kleine rimpeltjes onder mijn hand, toen die zacht omlaag gleed, en tot rust kwam op KayLiMa's goedgevormde heup. Ik voelde daar koele, zachte huid, want haar gewaad was op die hoogte aan de zijkant open.

Normaliter zou ik een dergelijk samenzijn zonder meer in de richting van sex hebben gestuurd, maar nu was het moment te belangrijk om dergelijke plannen te maken. Wat overigens niet inhield dat ik zoiets af zou slaan als de uitnodiging van mijn partner kwam.....

Maar het bleef bij die eindeloze genieting van het moment, voelend wat al gezien was, aanvullend met spraak wat niet waarneembaar was, we brachten zo een eeuwigheid door, toen ineens het licht van de buitenwereld tot ons doordrong. Het eerste licht van de dag was een dieprood, gekoppeld aan de eerste van de vijf zonnen. Omdat die echter wel het grootste deel van de lichtopbrengst gedurende de dag voor zijn rekening nam, duurde die rode periode slechts enkele minuten, en ging dan via oranje en geel naar mooi wit, wat dan later nog aangevuld werd met het licht van de andere vier kleinere zonnen. En dan was de dag van start, en waren we er weer helemaal bij. Of toch niet? Ik had nog steeds niet het idee dat verleden of toekomst onevenredig belangrijk waren, maar ergens voelde ik me toch niet meer geheel in ruste in het nu zoals de afgelopen uren. Omdat we echter niet ongelimiteerd hier rond konden blijven hangen, besloot ik Delta maar weer eens op te gaan zoeken. Ik nam teder afscheid van KayLiMa, en wandelde het kronkelende pad af, tot aan de voet van de heuvel waar het feest gisteren begonnen was.

Precies onderaan de heuvel trof ik Delta, die via haar mind-interface mijn intenties al lang opgevangen had, en me dus tegemoet was gekomen. Samen wandelden we naar het kantoor van de bestuurders, die uiteraard al aan het werk waren. Nog éénmaal liepen we de situatie door zoals die nu was, en konden eigenlijk alleen maar concluderen dat de aanwezigheid van Delta en mijzelf niet meer vereist was.

Hoofdstuk 9: Save the Planet.

Toen we de dampkring verlieten, attendeerde Delta me vanaf haar beeldscherm op de volgende berichten van onze opdrachtgever, die op de één of andere manier ons vervoermiddel bereikten. Nieuwsgierig als ik ben, vroeg ik de jongedame om dit allemaal uit te leggen, want hoe konden hulproepen vanuit de hele Cosmos ons zonder meer bereiken? "GeeOh'Di neemt alles in de hele Cosmos waar, en kan ons dus de meest dringende problemen meteen rapporteren. Naast onze Hummer zijn er nog zestien teams in verschillende vervoersmiddelen aan het werk", vertelde Delta me.

Toen ik haar vroeg of ze me hierover meer wilde vertellen, haalde ze haar schouders op, en zei met haar allerliefste lach: "Is dat nodig? Ik waarschuw je wel als we een team tegenkomen, voorlopig moet je er maar op vertrouwen dat ze net als ons hun werk uiterst serieus nemen..." En vervolgens voegde ze er nog aan toe dat de voertuigen, hoewel uiterlijk misschien totaal verschillend, in wezen de zelfde basisfunctionaliteit hadden.

Op onze lijst van op te knappen klussen stonden er negen, maar zes daarvan droegen de merktekens van sommige van de overige zestien teams. Drie bleven er dus over, en daaruit moesten Delta en ik er één selecteren. Nummer één was een dreigende ijstijd op een planeet die zo'n drieduizend lichtjaar van onze huidige positie verwijderd was. Geen imminent gevaar, want de huidige temperaturen waren nog wel te verdragen door de plaatselijke bevolking. Het tweede probleem was er één van overbevolking, op zo'n honderdduizend lichtjaar afstand. Situatie ongeveer gelijk aan de Aardse situatie, alleen nog een beetje dringender,

doordat er twee soorten humanoiden rondliepen, die een enigszins eenzijdige vijandige relatie hadden. De derde was een imminente meteorietinslag, die over enkele dagen plaats zou vinden op een planeet hier in de buurt (slechts negenenzestig lichtjaar).

We besloten het laatste probleem maar als eerste aan te pakken, en Delta plaatste onze avatar voor het probleem ten teken dat het door ons werd opgepakt. De koers werd automatisch gewijzigd, en de Einstein-Rosenbrug werd opgebouwd zodat de Hummer zichzelf op die manier kon verplaatsen. Binnen enkele seconden landden we op de far side of the moon, uit het zicht van de bevolking daar beneden.

Delta rapporteerde wat ze van de situatie wist. Het bleek te gaan om een vreedzame samenleving, met weinig techniek, maar een hoog kennisniveau. In principe waren ze capabel om deze dreiging zelf uit de lucht te plukken, maar op de één of andere manier hadden ze kennelijk deze dreiging nooit onderkend als een serieuze dreiging. Delta tapte de communicatie-infrastructuur af, en al snel was ons duidelijk dat de bevolking daar beneden de dreiging wel degelijk onderkend had, maar dat men het er volledig over eens was dat wat er ook gebeurde, dit een door de Natuur opgelegde maatregel was. Men had al volop maatregelen getroffen, om dit natuurlijke verschijnsel zo goed mogelijk te overleven.

Ik stond in tweestrijd, en moest dus nog even diep nadenken.....

Maar Delta wist gelukkig alweer de boel enigszins bij te sturen: ze gaf me een overzicht van het exacte pad van de meteoriet, en voor mijn ogen speelde het geheel zich op het scherm af: een aanvliegend erwtje, dat de groenwitte planeet dead center raakte! Een schokgolf deed de tektonische

platen in opstand komen, golvend vanuit het inslaggebied, en die golfbeweging bleek zo heftig dat de gehele planeet in slow motion uit elkaar spatte. Over het lot van de complete bevolking van pakweg zeven miljard zielen hoefde ik niet eens meer na te denken, want ook hun maatregelen zouden volstrekt onvoldoende zijn om overleven te garanderen.

Ik keek mijn sidekick ongelovig aan. Konden we hieraan iets veranderen, mochten we hieraan iets veranderen? Even bleef het stil, terwijl Delta observeerde welke gedachten er allemaal in mijn hoofd rondtolden. Wat ik tot dusverre meegemaakt had, was een Cosmos van balans, oorzaak en gevolg. Weliswaar was de oorzaak hier een meteoriet, en een verwoeste planeet het gevolg, maar ik vroeg me af wat dit ras gedaan had om zichzelf totale vernietiging op de hals te halen?

"Niets!" antwoordde Delta, "en daarom zijn wij ook hier...." Ze legde uit dat de natuurlijke gebeurtenissen soms niet in overeenkomst zijn met de wet van oorzaak en gevolg, en dat deze soort afwijkingen reden zijn om één van de zeventien teams op pad te sturen. Aan ons dus de opdracht het geheel zodanig bij te stellen, dat slechts zevenentwintig procent van de bevolking het gebeuren niet zou overleven. "En welke zevenentwintig procent moet ik dan eigenhandig de nek omdraaien?" vroeg ik boos. Het idee om beul te spelen stond me helemaal niet aan, en ik keek dan ook helemaal niet blij naar Delta's beeltenis op het scherm. Die voelde mijn toestand feilloos aan, en besloot het scherm te verruilen voor het comfort van de passagiersstoel, om mij beter antwoord te kunnen geven.

"De taak van onze teams is het bijsturen van eventuele afwijkingen in de balans van de Natuur, voor zover dat mogelijk is", vervolgde Delta haar relaas. Ze gaf aan dat de

zeventien gekozen teams in principe voldoende waren om de balans binnen een tiende van een procent te corrigeren, maar daarbij werden wel de meest ingrijpende afwijkingen eerst verwerkt. Wij zouden dus slechts zelden enkele personen of kleine groepen moeten helpen, maar over het algemeen hele naties, planeten, of zelfs complete sterrenstelsels. Uitzonderingen vormden die individuen die voorbestemd waren tot ingrijpende ontdekkingen, of andere veel effect sorterende onzelfzuchtige daden. Dit soort individuen mocht nog wel eens hulp verwachten op persoonlijk niveau, maar dan ging het bijna altijd om minieme aanpassingen. Dat was volgens Delta trouwens toch de rode draad die door onze acties liep: minimale inspanning, maximaal effect.

"Maar hoe bepalen we dan wie blijft en wie sterft?", vroeg ik nog steeds niet gerust. "Niet, of toch niet van persoon tot persoon. Wij werken globaal, en bepalen dus alleen de parameters van de gebeurtenis. Wie uiteindelijk het geheel overleeft is overgelaten aan het toeval, of beter gezegd aan de Natuurlijke Selectie" besloot Delta haar antwoord. Ze vervolgde haar plan met de mededeling dat ze al wist dat de inwoners van de planeet een drietal raketten zouden afschieten, in een poging de aanstormende meteoriet van koers te doen veranderen. Hun berekeningen waren vanuit hun positie gezien nauwkeurig genoeg, maar zouden slechts resulteren in een koerswijziging die alsnog ongeveer de helft van de planeet zou wegvagen. Dat we op die manier niet aan een overlevingspercentage van drieënzeventig procent zouden komen, kon ik zelfs zonder mijn vingers uitrekenen. "Kunnen we het effect van de raketten verhogen zonder dat men dat in de gaten heeft?" informeerde ik. Delta's antwoord was bevestigend, maar ze plaatste er gelijk de

kanttekening bij dat de uitvoering ervan weliswaar niet traceerbaar was, maar dat de koerswijziging zelf wel waarneembaar was. En bovendien zou zelfs de optimale inslag van die drie raketten de koers maar zodanig wijzigen dat alsnog drieëndertig procent van de bevolking het niet zou overleven. Mijn brein maakte me opmerkzaam op het feit dat ik eigenlijk nog nooit de handleiding van de Hummer had doorgebladerd. Typische gewoonte van een door de wol geverfde technicus: handleidingen lees je pas als je zelf niet meer weet welke knop je drukken moet. Maar waarom zou ik me door een ongetwijfeld meters dik boek worstelen, als ik een bloedmooie vraagbaak naast me had zitten? Ik wendde me dus tot Delta, en vroeg: "Wat hebben wij nog aan boord om die meteoriet positief te beïnvloeden?"

"We kunnen de materie-energie omzetter gebruiken om op afstand een bepaald deel van de meteoriet in energie om te zetten." antwoordde Delta. Ze legde uit dat het betreffende systeem zodanig precies positioneerbaar was, dat we in feite elke mogelijke koerswijziging zouden kunnen aanbrengen. "Waarom sturen we dat ding dan niet compleet langs de planeet?", probeerde ik nog even, maar Delta benadrukte dat wij ons te allen tijde aan de gegeven parameters dienden te houden. Dus bekeken we samen het pad van de aanstormende raketten, en besloten de omzetting uit te voeren vlak bij het inslagpunt van de derde raket, hetgeen ons het gestelde doel deed bereiken.

En wat ik dus eerder al op het scherm had zien gebeuren, voltrok zich zes uur, negenendertig minuten en veertig seconden later in het echt, gadeslagen door ons vanaf een positie net achter de enige maan die de planeet rijk was. Drie raketinslagen vlak na elkaar, met de laatste die door

zijn schijnbaar onverwacht grote kracht ongetwijfeld wat wenkbrauwen op de planeet omhoog deed gaan (als ze tenminste wenkbrauwen hadden). De meteoriet veranderde nauwelijks zichtbaar van koers, maar bleek uiteindelijk de planeet niet meer volledig te raken, maar in plaats daarvan de evenaar te schampen. Daarna verdween het ding in de lege ruimte achter de planeet, en konden wij waarnemen hoe de schokgolven, veel zwakker dan in onze eerdere simulatie, wegebden voor ze de achterkant van de planeet bereikt hadden. Ik keek ademloos toe, met Delta aan mijn zijde. Wie had dat ooit durven denken, toen ik mezelf nog iedere dag met de fiets en trein naar mijn werk begaf, waar ik hopeloos complexe programma's in elkaar zette, op computertjes die bij de Hummer vergeleken wel op luciferdoosjes leken? Nee, ik was blij dat ik de uitdaging had aangenomen, en dat ik nu dus werk had dat oneindig veel meer voldoening gaf.....

Ik was altijd al een puzzelaar geweest. Computers waren een soort van ontdekkingsreis geweest, in een rijk dat sneller groeide dan ik het bij kon houden. Talloze details moest ik in de loop der tijden laten liggen, omdat ik het fenomeen in de volle breedte wilde ervaren. Zodoende wist ik van alles een beetje, wat jammer genoeg niet de voorgeschreven aanpak was, waar men de nadruk op legde. Nu had ik me al nooit veel aan die mysterieuze 'men' gelegen laten liggen, maar die trokken zich wel wat aan van mij, en manoeuvreerden me in een soort van parkeerbaan, die weinig voldoening schonk, en veel te wensen overliet. Vandaar dat ik ook zo gewillig aan die vreemde neiging had toegegeven, in een alles of niets poging de situatie te verbeteren. Vanaf de kelder leiden immers alleen maar trappen omhoog?

En het was niet dat ik geen goede ideeën had: In de normale wereld ben ik net zo breed georiënteerd, en mijn begrip van de wereld om me heen is dan ook net zo generalistisch als mijn kijk op computers. Het vasthouden van die twee modellen in mijn grijze massa leverde echter een conflict op, omdat intuïtief overduidelijk was dat de structuur van beide oplossingen niet gelijkvormig was, en dus de computer niet gelijk was aan het evolutionair model van de Cosmos. Mijn voorspelling was dan ook altijd dat er nog eens iemand met een volstrekt nieuw computermodel zou komen, dat veel beter aansloot op de wereld waarin het bestond. En eveneens was er de spanning in het Wereldmodel zelf: de vier elementaire krachten, en alles wat de wetenschap daar omheen geborduurd had, verklaarden een hoop dingen niet, en de standaard aanpak van de wetenschappers was dan om met hun beperkte kennis te 'bewijzen' dat dergelijke fenomenen niet kunnen bestaan. En als ze dat niet bewijzen konden, werd het betreffende stuk waarneming stevast geveegd naar de hoek waar ze eerlijk van moesten toegeven dat ze er nog ongelofelijk weinig van wisten: het menselijk brein.

En zo ontstonden allerlei ziektebeelden, die moesten verklaren dat het niet fysiek waarneembare alleen in het brein van de mens bestaat. Als je al toe durfde geven dat je dingen zag die een ander niet voor mogelijk hield, werd je linea recta plat gespoten en afgevoerd naar een saai grijs gebouw met tralies voor de ramen.

En toch..... Ik wist het zeker: alles is net zo echt als het eruit ziet, en als je dus dingen ziet, zijn ze er in elk geval in één realiteit. Wetenschap is leuk, maar moest in mijn ogen de hele realiteit verklaren, en niet slechts een gedeelte. Van het 'onwaarneembare' waren tenslotte ook wel wat

waarneembare bewijzen, al waren het er wel minder als van de normale effecten. Maar geheel weg te bewijzen was het zeker niet. En dus moest er meer zijn. Mijn idee over wat wetenschap wel en niet wist, is samen te vatten als 'Elegant Universum': De bestaande, bewezen wetenschap zoekt nog steeds naar de Grand Unifying Theory, maar hun zoektocht is er vooral één vanuit de details van de bekende theorieën. In mijn ogen moest je juist vanuit de andere richting zoeken: op hoog niveau het missende stuk vinden dat bij benadering past, en vervolgens de discrepanties vanuit de details bijsturen. Het gevoel dat ik daarbij had, was dat die missing link uiteindelijk de bestaande stukken een eind zou versimpelen,

De warme stem van Delta wekte me uit mijn gepeins. "Waar zat jij", vroeg ze me belangstellend. "Overal en nergens", antwoordde ik, wetend dat ze de hele draad van mijn gedachten te allen tijde kon ontrafelen. "Ze komen er uiteindelijk wel hoor", was haar geruststellende antwoord. We babbelden nog wat verder over hoe één en ander zat, en met enig genoegen constateerde ik dat ik er niet zo heel ver naast had gezeten. Maar echt verkneukelen over mijn gelijk en hun ongelijk? Dat lukte me al niet meer. En dat was maar beter ook.

Met een plezierig tingeltje diende zich een bericht van de baas aan. Ik noemde hem inmiddels maar de baas, omdat dat de meest simpele uitleg van de situatie was. Vergeleken met de bazen die ik tot dan toe had meegemaakt, was deze echter uiterst onorthodox. Geen autoriteit door macht, maar meer een volstrekte toegenegenheid om er het beste van te maken. Geen territoriale neigingen, maar dat kwam wellicht door de uitgestrektheid van het territorium. Leider zonder titel, meer een blinde horlogemaker, dan een

meesterschaker. Wat zou de baas deze keer te vertellen hebben? De nog openstaande problemen waren inmiddels al door de andere teams opgelost, en daarom had ik ook even lekker kunnen terugdwalen naar het verleden om mijn perceptie van het heden bij te sturen. Maar nu was de toekomst weer aan de beurt.

Hoofdstuk 10: Niveau moet er zijn...

Het volgende doel was een sterrenstelsel, dat verdacht veel leek op de negen rondcirkelende bolletjes waar ik vandaan kwam. Ik had niet echt een idee over hoe regelmatig diameters van planeten konden variëren ten opzichte van hun afstand tot de ster waar ze omheen cirkelden, maar ik waande me toch best redelijk thuis hier, ook al waren we drieennegentigduizendentwaalf lichtjaren verwijderd van mijn woning, die nog steeds op me wachtte. Terugkeren was er wat mij betreft echter nog lang niet bij.

Tegen de tijd dat ik mijn bak koffie tot op de bodem had leeggedronken, waren we in omloopbaan aan de achterkant van de maan die om de derde planeet heen cirkelde. Delta begon met het verhaal van de gebeurtenis waarvoor wij hier gekomen waren. Kennelijk heerste op de planeet hieronder een best wel geciviliseerde samenleving, die door velen op Aarde Utopia genoemd zou worden. Het scherm van de Hummer toonde ons beelden die regelrecht uit de wereld daaronder kwamen, door middel van een ultrakleine vliegende camera die de Hummer daar uitgezet had. Detectie van het miniatuurtje was niet echt voor de hand liggend, want klein als het was, was het geheel zodanig geconstrueerd, dat de brekingsindex van het doorzichtige kunststukje dicht in de buurt lag van die van de omgevende atmosfeer.

We zagen beelden met veel groen, en lage modern uitziende gebouwen. Gezellige wandelpaadjes die tussen de bebouwing door lagen als vaalgele linten. Volstreekte afwezigheid van gemotoriseerd vervoer aan het oppervlak, alleen die nogal slanke, statige figuren met lange gewaden. De audiokanalen van de MicroBug lieten kristalhelder horen

wat ik in eerste instantie niet kon verstaan, maar gelukkig wist mijn onafscheidelijke vriendin wel raad. Al snel tekende zich een beeld af, naarmate wij meer gesprekken afluisterden. Dat leek op zich een wat vreemde manier, maar om ons beter te maken voor onze taak, stelde onze grote baas dat we in eerste instantie alleen de locatie kregen, als de urgentie van het probleem tenminste geen ander pad van actie vereiste. Dit was zo'n relaxte taak, en daar was het dus in eerste instantie aan het team ter plekke, om te bepalen wat het probleem was. Pas als zij zich een beeld hadden gevormd, kregen ze van hogerhand te horen of hun analyse juist was, en werd de verdere loop der omstandigheden bepaald.

Delta en ik leidden dus uit de gehoorde gesprekken af, dat naast de oppervlaktewezens, die alle voordelen van de samenleving genoten, nog een tweede groep bestond die door de eerste groep met minachting bekeken werd, en die werd uitgesloten van de voordelen van de reguliere samenleving. Deze lowlevelers vertoefden in de onderste reguliere gangen, en verder in de niet-gereguleerde passages en grotten die de poreuze buitenste korst van de planeet bevatte. Ik begon langzamerhand een beetje een hekel aan de toplevelers te krijgen, want met al hun verfijnde manieren, en hun tot in het uiterste gereguleerde samenleving, hadden ze nog steeds niet geleerd dat uitsluiting niet de juiste weg is. Wellicht was dat waar wij voor te hulp geroepen waren?

Delta maande me tot kalmte, want zij had het gevoel dat er nog meer moest komen. We besteedden dus nog eens een etmaal aan surveillance, waarbij de inzet van meerdere MicroBugs het proces versnelde, aangezien de één gestuurd kon worden naar een locatie waarover de andere interessante

informatie gehoord had. Een tap op het nieuwsnetwerk leverde de aankondiging op van een operatie genaamd LowFlow, waarmee de toplevelers voor eens en voor altijd af wilden rekenen met de lowlevelers. Het plan was om de laagste niveaus geleidelijk te voorzien van extra deuren, die een gedegen scheiding tussen de geciviliseerde tunnels en de natuurlijke tunnels en grotten mogelijk maakte. Het volpompen van de natuurlijke gangen en grotten met water moest de zijden draad van dit zwaard van Damocles doen breken.

Het was me inmiddels wel duidelijk wie we moesten helpen, maar in welk opzicht en in hoeverre, moest ik nog even zien te ontdekken.....

Omdat zelfs deze zeer belangrijke opdracht mijn regelmatige slaappatroon niet doorbreken kon, moest ik nu echter mezelf terugtrekken voor een paar uurtjes slaap. Samen met Delta stapte ik door de ER-brug, en was dus binnen luttele seconden weer gewoon lekker thuis, waar een eerst nog koel bed ons opwachtte. Ik vind dat persoonlijk altijd verrukkelijk: de kou die je omgeeft als je tussen de lakens glijdt, zeker als op een winterse dag de ramen open hebben gestaan.

Net als wel vaker gebeurde, nam Delta rechts van mij plaats, en legde haar donkere krullen op mijn rechterschouder. Zo ontspannen liggend, praatten we wat over de technieken die achter de Hummer schuilgingen. Ik vroeg me met name af hoe al die ontzagwekkende techniek verpakt kon zijn in een voertuig dat normaal al de complete ruimte die het innam vol met techniek stouwde.

"Nanotech", antwoordde Delta, "heel veel Nanotech!" Ik had daar gelukkig al heel wat over gelezen, en begrepen dat heel veel hedendaagse productietechnieken, die hele

klompen atomen gebruiken voor bepaalde functies, in nanotech kunnen worden uitgevoerd met enkele atomen per relevant onderdeel. Op die manier konden de meeste dingen echt tientallen malen kleiner gemaakt worden, en bovendien konden door wezenlijk andere productiemethoden bijvoorbeeld electromotoren gemaakt worden met de onwaarschijnlijke diameter van pakweg enkele nanometers. Ik wist echter ook dat op aarde deze technieken nog echt in de kinderschoenen stonden, of zelfs nog de conceptie niet ontgroeid waren. Gelukkig hadden mijn nieuwe meesters die kunst al wel opgedaan.

Zo waren de processoren van de Hummer niet langer met lithographische processen gebouwd, maar werd een legertje microscopische nanobuilders gebruikt om de chip in al zijn glorie op te richten. Carbon tubes als leidingen tussen de verschillende registers en schakelaars, die op zich ook weer atoom voor atoom werden opgebouwd. Schakeltijden waren in de orde van grootte van enkele picoseconden, en door de supergeleidende natuur van de koolstofleidingen was het stroomverbruik pakweg negentig procent minder als van onze hedendaagse schijnbaar achtergebleven processoren, net als de warmteontwikkeling. Derhalve was een aparte lucht- of waterkoeling ook niet nodig, hetgeen weer volop ruimte bespaarde. In onze hedendaagse computers is de koeler immers bijna drie keer zo groot als de processor, en is voorts nog ruimte nodig om de warme lucht naar de omgeving af te voeren.

Ook geheugenopslag was beperkt tot enkele atomen per bit. Een jaar of tien geleden had één van de grote fabrikanten dit al in een laboratorium aangetoond, wist ik, maar tot op heden had ik die toepassing nog niet in real life gezien. Zou het misschien opgekocht zijn door één van de grote machten

in de financiële wereld?

Maar goed, mijn baas hoefde zich niet te storen aan patenten op een achterlijk blauw planeetje ergens in het tweede deel van de derde spiraalarm van een gemiddeld sterrenstelsel ergens in die onmetelijke ruimte van haar domein. Voor haar was alleen het beste goed genoeg om je werk te kunnen doen. En daarbij hoorden ook de Einstein-Rosenbrug generators.

Terwijl Delta daar over begon, inhaleerde ik een bekend odeur: ik had dat parfum niet meer geroken sinds ik Leonora, mijn vroegere echtgenote en minnares, op die fatale avond had moeten overlaten aan de goede zorg van de verplegers. En uiteraard had me dat vele malen harder getroffen dan het totale wrak dat onze Dodge Viper na die onverwachte botsing was geworden. Dat was gelukkig maar blijk, en achteraf snap ik niet dat ik er althans levend uit was gekomen. Leonora was minder gelukkig geweest: naast een hoge dwarslaesie hield mijn levensgezellin er een diepe coma aan over, die mijn vrije tijd voor negen lange maanden volledig beheerste. Mijn baan eiste teveel tijd, maar het huishouden had ik snel en effectief uitbesteed. Zodoende kon ik 's avonds thuis komen, even rust vinden tijdens het diner, en daarna van half zeven tot diep in de nacht naast het bed van lieve Leonora doorbrengen. Van alles en nog wat probeerde ik: uren praten, proberen haar geest te bereiken, terwijl ik soms wel vreesde dat die reeds lang de weg naar betere oorden gevonden had. Dan zou ik dus zitten te praten tegen een leeg omhulsel, een vooruitzicht dat mij niet echt hoopvol stemde. Muziek die wij samen al zo vaak genoten hadden schalde ook wel eens door de kamer, of ik kriebelde in haar hals, of knabbelde aan haar oorlelletjes, zoals we dat ook vaak deden tijdens het bedrijven van de

liefde.

Het mocht echter allemaal niet baten: Leonora bleef diep in slaap, en na een maand of zeven zat ik dan ook in diepe duisternis, en uiterste twijfel: zo doorgaan, of gewoon de stekker er uit trekken, en alle hoop op de terugkeer van mijn lief opgeven? Naast de lange bezoeken aan het ziekenhuis lag ik de rest van de nachten wakker, in een poging deze keuze in goede banen te leiden. Na twee maanden slapeloosheid, en een navenante afname van mijn waakzaamheid overdag, kwam ik uiteindelijk tot het besluit dat ik koste wat kost door zou gaan, hoe lang het ook duurde. Vreemd genoeg viel daarmee een ongelofelijke last van mijn schouders, en die avond voelde ik me zo dodelijk vermoeid, dat ik mijn dagelijkse bezoek aan Leonora voor het eerst in negen maanden oversloeg, en gekleed en al rond zeven uur boven op het dekbed in slaap viel.

Plots wakte iets mij weer: de telefoon op het nachtkastje was zenuwachtig bezig mijn aandacht te trekken. Een blik op de wekker toonde de merkwaardige stand 22:22, en ik greep de telefoon. De damesstem aan de andere kant identificeerde zichzelf als zuster Deirdre, waarmee ik na die regelmatige bezoeken op goede voet stond. Niet dat er tussen ons iets van intieme aard gegroeid was, want dat had gezien mijn attachment aan Leonora absoluut niet gekund. Maar goede vrienden waren we wel. "Je kunt maar beter direct in je auto springen, want er is iets gebeurd dat ik niet over de telefoon kan vertellen". Verder praatte Deirdre tegen lucht, want ik was al halverwege de trap, en in mijn auto voordat zij de hoorn op de haak kon leggen.

Aangekomen op de zaal trof ik het volledige crashteam rond Leonora's bed. Deirdre stond toe te kijken omdat zij die avond de reguliere dienst had, en dus de lopende zaken

moest regelen. Ze nam me terzijde, en keek me ernstig aan. Geen idee wat ze zou gaan zeggen, maar daar kwam ik snel genoeg achter. "Het ziet er naar uit dat we een rattenprobleem hebben", begon ze. Het verhaal dat volgde was zo mogelijk nog ongelofelijker dan de inleiding: op haar reguliere ronde langs de zalen had Deirdre gezien dat de beademings- en controleapparatuur van Leonora geheel uitgeschakeld was. Onderzoek wees uit dat de stekker weliswaar in het stopcontact zat, maar dat naast het snoer dat onder het bed door lag, een dode rat was aangetroffen. Wat het beest bezielde had om een kunststof kabel door te knabbelen, en daarmee Leonora's apparatuur te saboteren, is iets wat ik absoluut niet kon bevatten, zelfs nu nog niet. Maar het resultaat was, dat Deirdre direct het crashteam erbij had geroepen, en die waren nu al ruim zeven minuten in de weer met electroshocks en beademing. Zo moeilijk als de keuze eerder was geweest, zo gemakkelijk ging het me nu af: men wist immers niet hoelang de rat al dood was, en aangezien Leonora diezelfde periode zonder beademing en dergelijke had gezeten, was reanimatie een hekele zaak. "Hou maar op mensen!", zei ik. Het team luisterde gelukkig wel, en deed en masse een stap achteruit. Leonora lag bij alsof ze de rat had zien aankomen, en vond dat het beter zo was.....

Delta werd wakker terwijl ik juist terugkeerde van die trip down memory lane. "Kom op Dev, tijd voor de rest van onze opdracht", lachte ze me toe. De CyberSidekick zette koffie terwijl ik mezelf fluitend door het ochtendritueel van wassen, scheren en meer van dat soort noodzakelijkheden werkte. Tegen de tijd dat ik klaar was stonden er zelfs warme croissants, roomboter en overheerlijke aardbeienjam op tafel. Met de mooie zwarte krullen van Delta pontificaal

in mijn gezichtsveld, genoot ik van de luxe traktatie. Dat mijn geheugen geen referentie had aan de aanwezigheid van deze ingrediënten in mijn nederig stulpje, maakte me allang niet meer bang. High Technology heeft toch wel zijn voordelen.

Na het ontbijt een snelle vlucht door de Einstein-Rosen tunnel, waarbij ik me toch telkens weer verbaas over het kleurenspeel dat interdimensionaal reizen met zich meebrengt. Zeker, Ellie's reis in de film Contact is zeker de moeite waard, maar om de oude Rose Dawson uit Titanic te quoten: "the actual experience is somewhat different" (met een enigzins sarcastische ondertoon). En dat is zonder overdrijven het understatement van het Millennium!

Maar goed, gezeten in de comfortabele stoelen van de Hummer keerden wij terug tot de orde van de dag: onderdrukking van de ene groep wezens door de andere, zelfs plannen tot complete uitroeiing van een groep. Genocide kon je het technisch gezien niet eens noemen, want het ging om genetisch identieke wezens. En aangezien de normale mechanismen van balans niet voldoende bleken, waren wij er op af gestuurd. Maar was het nu niet even tijd voor een strategische bespreking?

Ik keek opzij naar Delta, en die ging als bij toverslag gekleed in gecamoufleerde battle gear. Dat was een heel recente verkleedpartij, want het waas dat meestal met een dergelijke materiemanipulatie gepaard gaat was nog niet helemaal opgetrokken. Ze straalde iets uit, en ik miste hem opeens: de sigaar! Nee, niet de cubaan die Monika beroemd maakte, maar de begeleiding bij Hannibal's gevleugelde uitspraak: "I love it when a plan comes together.....". Ik zie het hem nog zeggen, maar ons A-team had slechts twee leden. Dat was in het verleden echter ruim voldoende

gebleken.

Maar nu? Hoe gun je de underdogs de overwinning op een dusdanige manier dat ze niet net zulke onderdrukkers worden als hun onderdrukkers? Het dilemma van onze teams, telkens weer. Voorkennis zodat ze het zelf kunnen voorkomen? Daad verijdelen? Natuurramp? Na enige discussie waarin Delta duidelijk de hardliner speelde, kwam ik met een redelijke oplossing. Die houd ik nog even voor me, maar wel kreeg ik van de lieflijke assistente te horen dat haar harde opstelling een test was geweest: mijn alternatief was gelukkig precies waar men op gehoopt had, en ik was dus weer een stapje verder in het kosmische leerplan.

Ondertussen, op de planeet die het doel van onze opdracht was, maakte de heersende klasse zich op om hun zwakkere broeders voorgoed het levenslicht te ontzeggen. Drie minuten voor het uur U echter, viel de energievoorziening uit, en toen begon het gedonder: niemand was thuis, want iedereen wilde de gebeurtenis waarnemen, en ze waren dan ook bijna allemaal naar het stadion gekomen, om op grote vidiwalls de hele operatie te kunnen volgen. Toen men echter de spanning weer herstelde, kon het publiek in afgrijzen waarnemen dat de herstart verkeerde kleppen opende, waardoor de verwoestende kracht van het water niet hun gehate medemensen trof, maar zich met bulderend geweld een weg baande door de straten van hun eigen woonwijken, waar van de met vlijt en zorg gebouwde woningen weinig bewoonbaars overbleef.

Ontzet zag men, hoe eens zo trotse onderkomens het stuk voor stuk moesten afleggen tegen het door hun leiders ontketende natuurgeweld. En dat maakte gemengde gevoelens los onder de toeschouwers: sommigen realiseerden zich op slag dat hoewel zij niet op de knop

hadden gedrukt, de verantwoordelijkheid voor die actie wel op hen drukte. Anderen kwamen tot de constatering dat ze nog geluk hadden gehad omdat ze allemaal naar de 'reiniging' waren komen kijken. Een bijna zekere verdrinkingsdood was hen daardoor bespaard gebleven. En dat was nu juist het geluk dat hun bedoelde slachtoffers zeker niet gehad zouden hebben, aangezien niemand hen uitgenodigd had.....

Weer anderen zagen het minder genuanceerd: zij waren het al langer oneens met de leiders, en zagen dit fiasco als een mooi moment om in actie te komen. De meerderheid van de bevolking zag tijd voor actie, en zo kwam de raad der wijzen aan zijn bestaansrecht: zij bepaalden, gekozen door hun medemensen zonder voorafgaande kandidaatstelling, de koers voor de oppervlaktebewoners.

Herstel van de immense waterschade was de taak van de eerste orde, en men ging volop aan de slag. Het nieuws van de mislukte aanslag was inmiddels ook al ondergronds doorgedrongen, maar veroorzaakte daar eveneens gemengde reacties: het merendeel had zoiets van: "Laat ze maar, daar willen wij niets mee te maken hebben!" Een kleine groep echter, ging van een heel andere instelling uit: terwijl de sterkste helft van die groep, voornamelijk mannen, onder leiding van Shitaira naar het oppervlak ging, om de bovenlanders met de wederopbouw te helpen, bleef de rest achter om onder de ondergronders nog meer spierbonken voor deze opdracht te vinden. Niet met dreiging of omkoping, maar op basis van enkel interwezenlijke argumenten. En daarin waren ze toch redelijk effectief, zodat de arbeidsbevolking daarboven groeide en groeide.

Al spoedig stonden de meest cruciale gebouwen weer overeind, en het gros van de oppervlaktebewoners merkte

dat de ondergronders heel anders waren dan ze altijd hadden gedacht. Al werkend groeide men naar elkaar toe, en ook de gezamenlijk doorgebrachte avonden, met de friszoete Kamishi drank, hielpen de verbroedering wortel schieten. Tegen de tijd dat alle woningen weer gebouwd of hersteld waren, werkte de hele ploeg arbeiders als een goed geoliede machine. Zo was het ooit in een grijs verleden geweest, en zo was het nu weer.

Beetje bij beetje besloten steeds meer van de ondergronders het daglicht weer op te zoeken, en bovengronds te gaan wonen. Dat velen daartoe werden aangespoord door nieuwe vrienden en vriendinnen bovengronds, mag eigenlijk geen nieuws meer zijn.

Met weer een missie afgerond, keerden Delta en ik naar de Hummer terug. Gezeten in de comfortabele stoelen controleerden we of er nog meer werk wachtte. Ondertussen dacht ik weer even aan mijn schat die ooit door een rat van het leven beroofd was. Een echte, harige rat, en niet het soort dat naar aanleiding van de bovenstaande zin verwacht werd. Terwijl ik een slok nam van mijn cappuccino, en de volle warme smaak door mijn hoofd liet spelen, keek ik naar Delta, en was stomverbaasd, onmiddellijk gevolgd door het idee: "waar gaat dit naar toe?"

Naast me zat namelijk de schat uit mijn gedachten, of in elk geval Delta's perfecte imitatie van haar. "Kleed je me niet gelijk uit met die ogen?", vroeg mijn gezellin ondeugend lachend. Ja, die directe, maar oh zo lichte humor. Ze gloeide altijd, een warm en licht schijnsel dat haar omgeving meteen deed ontdoeien als dat al nodig was. "Wil jij door het leven gaan als een ander?", vroeg ik Delta. "Niet persé", lachte ze, "maar mijn uiterlijk vind ik van minder belang voor mij als voor mijn omgeving.". Ze maakte die zelfde uitdagende

indruk die in het verleden tot lange tedere handelingen uitnodigde. Ik kende Delta inmiddels, en mijn liefde ook. Die laatste zou geen bezwaar gemaakt hebben, want die gunde mij alles. Ik was wat dat betreft schandalig verwend door haar. En Delta was niet meer dan een zeer geavanceerd hologram, gestuurd door een computer. Dus wat hield me dan tegen? "En? Zin in het ophalen van herinneringen?", vroeg ze uitnodigend. Ik voelde me ongemakkelijk, maar dat duurde slechts even. "Nee, leuk aangeboden, maar het verleden mag zichzelf blijven" antwoordde ik serieus.

"En het heden?" ging Delta verder terwijl de rook rond haar eigen figuurtje optrok. Sensueel gekleed, in een stijlvol paars gewaad zag ze er uit om op te vreten. Mijn State of Mind was echter al gezet waar het deze situatie betrof. "Het heden is al zichzelf, hoeveel we er ook aan veranderen. Jou liefhebben doe ik al, dat hoef ik niet op zo'n manier te bewijzen" sprak ik haar tegen. Een nieuwe werveling van kleur, en toen die optrok, was de sensuele ondertoon van haar kostuum verdwenen. De respect afdwingende, doch liefdevolle Delta was weer terug, en tevreden constateerde mijn sidekick dat ik de juiste keuze gemaakt had. "hoezo, is sex iets wat ik kwijt moet raken?" vroeg ik Delta. Ik was namelijk altijd een gezonde vent. Ze lachte, en vertelde me dat het begrip sex hier absoluut overbodig was. Interactie tussen deze wezens is er weliswaar, maar is zonder uitzondering van een veel zuiverder natuur. En derhalve dus ook vele malen intenser.....

Hoofdstuk 11: de Kern van de zaak.

Onze displays toonden het verzoek om na afronding van de huidige opdracht the Core te bezoeken, om eindelijk de man of vrouw achter het gordijn te ontmoeten. Ergens kon ik me dat niet voorstellen, een persoon aan het hoofd van alles. Maar ik wachtte rustig af terwijl de Hummer de immense afstand in recordtijd aflegde.

The Core, legde Delta me ondertussen uit, is het centrum van waaruit alles bestuurd wordt. In principe is dit niet nodig, omdat de hele essentie van het team naadloos verweven is met de gehele Cosmos. Overall perfect aangepast aan de omgeving, de ultieme evolutionaire wezens. Ja, Darwin had wel gelijk, dat de besten overleven. Alleen was de term 'Survival of the Fittest' al snel door iedereen opgevat als 'Recht van de Sterkste'. Ik ben niet erg bijbelvast, maar volgens mij staat daarover een fraai verhaal in de bijbel..... jullie al een idee?

Ondertussen was ons handige vervoermiddel aangekomen op de plaats van bestemming, en terwijl Delta met een snelle draai een ander kostuum aantrok, vroeg ze me of ik zo gekleed wou gaan. Ze haastte zich erbij te zeggen dat dat absoluut kon, omdat er hier echt niemand op zou kijken van een afwijkend tenue. Ik keek omlaag naar mijn beige jeans, en het grijze onopvallende shirt, en toen naar mijn vrouwelijke metgezel: nee, zo'n gapend verschil in stijl kon ik niet toelaten. Daar voelde ik me niet helemaal lekker bij. "Kun jij iets regelen dat beter bij je jurk past?" vroeg ik, het antwoord al kennende. Delta's charmante glimlach ging gepaard met een werveling van materie, verschijnend onder haar uitgestrekte hand. Toen het geheel tot rust kwam, hield ze een elegant grijs kostuum vast, dat de klasse had van een

driedelig pak, en tegelijk de souplesse van een trainingsoutfit. Ik kleepte me snel om, en genoot van de perfecte pasvorm. Delta keek toe, en grapte dat het toch wel jammer was. "Wat?", was mijn vraag. Ik dacht allang niet meer aan haar voorstel dat ik zo vastberaden afgewimpeld had. Maar nu ze dat zei kwam die herinnering terug.

Ik had echter weer een compleet verkeerde verwachting in mijn brein zitten. "Jammer dat zo'n lichaam überhaupt bedekt moet worden." Ik herinnerde me ons eerdere etentje, en de ontspannen sfeer die daar heerste. Maar toch voelde ik me met zo'n idee niet lekker. "Sorry Delta, maar bij deze gelegenheid hou ik liever nog een beetje mezelf achter de hand." Delta zei niets, glimlachte slechts, en transformeerde zich tot de dame die perfect bij mijn grijze figuur paste.

En zo gingen we op weg, de Hummer achterlatend in het spectaculaire, onbeschrijfelijk mooie landschap. Terwijl ik een laatste keer naar ons voertuig omkeek, loste het in rook op.

We wandelden door een soort van Utopia: veel groen, groener dan de begroeiing op Aarde, en een heerlijke, lichtzoete geur bedwelmde me een beetje. Het was niet Delta's parfum, want dat gebruikte ze niet. En de geur die haar verschijning normaal gesproken verspreidde was het ook niet. Ik keek om me heen. Grote, prachtig gekleurde vlinders dwarrelden om ons heen, en ik bedacht me met weemoed dat ik gedurende mijn leven de vlinderdichtheid op onze Aarde gestaag had zien dalen. Hier was dat echter in het geheel niet het geval. De bloemen die de vlinders bezochten waren de bron van het hemelse geurtje dat mijn neusvleugels kietelde. Ik boog me voorover en wilde een bloem plukken, maar merkte een bijna niet waarneembare verandering in Delta: ik keek haar aan, maar hoefde het niet

eens meer iets te vragen. De geur van de bloem in mijn hand snoof ik nog één keer op, en liet toen de steel los zonder haar af te breken.

Op dat moment hoorde ik Delta spreken, maar de bron van het geluid was niet de lokatie naast me waar ze liep. In plaats daarvan leek het alsof ze immens dicht naast me liep, microns van mijn eigen kleine inwendige stemmetje af. "Kan ik nu gedachten lezen?" dacht ik bij mezelf. "Ja, net als mij." antwoordde Delta. "Je kon het eigenlijk al langer, maar ik hield mezelf schuil". Opgetogen om zoiets onverwachts, probeerde ik uit te vinden wat de grenzen van dit nieuwe zintuig waren. Er waren weinig grenzen. Ik voelde haar gevoel ten opzichte van mij, een warm, haast moederlijk gevoel. Moeilijk te geloven, dat Delta een machine was. Maar ze was dan ook veel geavanceerder dan alles wat wij in de komende duizend jaar zouden ontwikkelen.

Geboeid tot in de puntjes van mijn tenen waarde ik rond in Delta's hoofd. Dat bleek groter dan ik dacht, want haar link met de computer van de Hummer was zeer direct, en bijna niet merkbaar. Maar het gevoel dat ik hier waarnam was anders, minder persoonlijk. Het deed mij iets killer aan, maar tegelijk was dit gevoel veel allesomvattender. Dit systeem schonk meer aandacht aan meer wezens, en moest dus ten opzichte van het individu iets koeler overkomen. Maar desalniettemin voelde ik een Liefde, die ik bij aardse inwoners nooit gevoeld had. De overweldigende atmosfeer hier deed mij terugschrikken. Dit kon niet waar zijn, bestond dat echt?

Het volgende moment was ik terug in mijn eigen hoofd. Delta keek me aan, en zei "Ja Dev, het is echt. Maar als je twijfelt ben je er nog niet klaar voor." Ik keek nog een keer

diep in haar helgroene ogen, en samen wandelden we verder in de richting van de tempel.

Beschenen door een lekker, enigszins oranje-achtig zonnetje liepen Delta en ik de lange laan af, die me vaag herinnerde aan de grote kantoorparken op Aarde. Maar dat was wel heel vaag hoor, want waar die parken een onmiskenbare ontworpen indruk achterlaten, was daar hier helemaal geen vleugje ontwerp te bekennen. Weliswaar was de laan lang, breed en recht, maar uiterst natuurlijk aandoend.

Datzelfde gold eigenlijk altijd voor mijn partner in Rescue: Delta maakte, hoe dan ook gekleed, altijd een indruk die absoluut niets met rijkdom te maken heeft. Of dan in elk geval niet het soort rijkdom dat via metaal, papier of plastic uitgewisseld kan worden.

Maar stralen deed ze wel, meer dan welke high society babe ook! En zo liepen we verder, ons helemaal verheugend op het bezoek aan the Core.

Toen was daar ineens Delta's hand die me stopte: "Sorry Dev, deze keer toch niet! We moeten terug naar de Hummer!" Ze sloeg haar armen om me heen en op datzelfde moment loste het prachtige landschap op in een diepblauw, dat op zijn beurt weer plaats maakte voor het vertrouwde interieur van de Hummer. Delta legde kort uit dat de Hummer inmiddels al op weg was naar Xinos Altair, een massief zwart gat, aan de rand van ons werkgebied. Een Symyaans vrachtschip was daar in de problemen geraakt, en dreigde door de zwaartekracht aan zijn normale omgeving onttrokken te worden.

"Maar, de regels kennende....." begon ik. "Yep," antwoordde Delta, "er is een speciale reden dat we in actie komen". Ze legde kort en bondig uit dat het schip medicijnen vervoerde voor de enige lichtjaren verder gelegen planeet Caladin. Het

ras dat daar woonde had het gevreesde Gravira-virus opgelopen, dat snel en meedogenloos had toegeslagen. Natuurlijk immuniteit tegen deze airborne atrocity had maar ongeveer vijftwintig procent, en de rest lag nu dus uitgeteld in hun coconnetje.

Dat het vergaan van een enkel vrachtschip de ondergang van een volledig ras zou veroorzaken, was natuurlijk wat al te gek, en dus mochten drop dead gorgeous en ikzelf in actie komen. De Hummer was inmiddels in de buurt van het vrachtschip gekomen, en doorliep het reddingsplan zoals Delta dat met haar immense processing power al had uitgewerkt:

Ons voertuig had de mogelijkheid ruimte te krommen zoals zwaartekracht dat ook doet. Goed, de kromming van onze tegenstander konden we niet bereiken, maar wel voldoende om het gebied rond het vrachtschip te stabiliseren, zodat men op eigen kracht kon ontsnappen. We maakten dus eigenlijk een deukje in de Event Horizon, zoals de kleine deukjes in een golfbal, maar dan wel een heel erg zware golfbal.....

Uiteraard was de Mantel ingeschakeld, want ons aan het schip laten zien mocht alleen als het absoluut niet anders kon. En dit keer kon het anders.

We bereikten onze plaats in het strijdperk, direct boven het gevangen schip, dat inmiddels alle pogingen tot ontsnappen gestaakt had. Ze zaten nog niet in het gebied waar de zwaartekracht onherroepelijke schade aan zou richten, maar dat zou niet lang meer duren. Delta had de ruimteplooier eerst nog uitgelaten, zodat men daar beneden het verschil beter zou merken. Maar helaas, direct volgend op het inschakelen ervan was geen enkele reactie van het schip waarneembaar. "Zouden ze niet meer leven?", vroeg ik

mezelf hardop af. Delta glimlachte, en schakelde het scherm over op de videosignalen die ze oppikte uit het binnenste van de vrachtvaarder. Even was het beeld instabiel en wazig, tot de automatische beelddetectie de juiste opbouw te pakken had.

In de controleruimte troffen we alle zeven bemanningsleden, in een min of meer apathische toestand. Volledig verzonken in hun eigen ik, op een tweetal na dat in een afgeschermd hoekje redelijk intiem bezig was. Kennelijk hadden zij bedacht dat samen ten onder gaan nog altijd beter is als alleen. De andere vijf hingen in hun stoelen, niet echt op hun omgeving lettend.

Ze zagen dan ook niet het display van het Inertial Guidance System, dat op dit moment een duidelijke ontsnappingsroute had uitgeplot. "Kunnen we ze niet een verborgen seintje geven?", vroeg ik Delta. Ik hoefde haar helemaal niet uit te leggen dat dergelijke apparatuur vaak geluidssignalen geeft die de bedieners op bepaalde problemen of opties moet wijzen. Nee, mijn vertrouwde partner ratelde voor mijn beleving een kort commando in de console, om het bedoelde seintje te geven. Strikt genomen wisten zowel zij als ik dat ze zonder fysieke activiteiten de volledige controle over onze vierwieler en al zijn fabelachtige mogelijkheden had, maar de uitdaging zo veel mogelijk voor gewoon mens door te gaan was een soort van spelletje tussen ons tweeën geworden. Ik moest proberen haar te betrappen op bovenmenselijk gedrag, en zij probeerde dat te voorkomen indien de omstandigheden dat toelieten. Om die reden had ik ook niets gezegd van onze magische trip naar de Hummer, eerder die dag.

Ondertussen, laag boven de nu ietwat verlaagde event horizon, klonk een indringend tweetonig alarmsignaal door

de controleruimte van het vrachtschip Nikon Soyara. Dit keer moest er wel iemand reageren, en terwijl iedereen opkeek naar de bron van het kabaal, was het boordwerktuigkundige Minara Quizany die als eerste een blik op het scherm wierp, en in een staat van ultieme opwinding de rest van de crew terug naar hun zetels commandeerde. Dat ze dat recht helemaal niet had daar stond niemand bij stil, en als een goed geoliede machine kwam het team in actie. Ook de techniek werkte deze keer wonder boven wonder vlekkeloos, en de machtige raketmotoren van het vrachtschip dumpten hun superverhitte brandstof in de gigantische, helwitte staarten die haar uit de vallende baan verhieven.

De IGS gaf een koers recht omhoog aan, en dat was dus ook precies wat de crew deed: met donderend geweld de hoogte in, onwetend van het feit dat ze hun redders op die manier wel heel erg hardhandig zouden omhelzen. Ik zag ze komen, en wilde al naar de controls grijpen, toen ik vanuit mijn ooghoeken de schalkse lach van Delta ontwaarde: haar slanke vingers hadden zich namelijk net iets eerder om de grips gesloten, en met een soepele achterwaartse beweging ontliep de Hummer de hardhandige ontmoeting met de Nikon Soyara.

Zo door de voorruit van de Hummer was het een imposant gezicht: de bovenkant van het vrachtschip vulde in een oogwenk de hele ruit, en wekte voor ons de indruk dat we heel snel omlaag vielen. Na wat een eeuwigheid leek te duren, zagen we de hitte van de vlamme uitlaten, maar voelden er niets van in het perfect geïsoleerde interieur van de Hummer. Onze opdracht was volbracht, en met gezwinde pas liet ik de Hummer koers zetten naar zijn vaste parkeerplaatsje achter onze eigen maan, waarna Delta en ik

via de Einstein-Rosen brug mijn woning betraden, waar we uitgeput op het grote bed neervielen. Vlak op mijn rug zag ik het waanzinnig mooie portret van Leonora, dat ik aan het plafond had bevestigd. En toen Delta haar zwarte krullen op mijn rechterschouder legde, viel ik in slaap met gedachten aan de tijd voor dat merkwaardige gebeuren dat Leonora van me had weggenomen.

Hoofdstuk 12: zal wel een griepje zijn

Trouw aan mijn ochtendmenselijke natuur opende ik, nog voor de zon tussen de licht oranje gordijnen door scheen, mijn ogen. Het was kennelijk voor ons beiden een opmerkelijk rustige nacht geweest, want Delta's volle zwarte krullen kriebelden nog steeds mijn rechterwang omdat het hoofd van de cyberschoonheid niet van mijn schouder was geweken. Ik streek zacht door de zwarte wirwar van krullen, die verrassend veerkrachtig was, en ontspannen keek ze me aan. Er was een klein beetje spanning tussen ons beiden, een gezonde, frisse aantrekking die net niet onze professionele relatie in de weg stond.

De beauty stond op, en hulde haar perfect gevormde, naakte lichaam in de licht-violette badjas die naast het bed lag. Met een raadselachtige glimlach op de lippen verdween ze de slaapkamer uit, en ik verplaatste me naar de badkamer voor het bekende ritueel ter uitroeiing van overmatige gezichtsbeharings. Ondertussen hoorde ik uit de keuken toch wel erg ruwe geluiden ter voorbereiding van het ontbijt komen.

Toen ik beneden kwam geloofde ik bijna mijn ogen niet: de keuken was een ravage, en Delta stond er, blij als een kind, met een dienblad midden in! "Breakfast is served", sprak ze me toe. Ik keek op het dienblad, en ontwaarde wat volgens mij op een Engels ontbijt had moeten lijken. Maar de reepjes spek waren nog rauw, de eieren stoven van de peper bijna van het bord, en de sausages hadden die diepzwarte kleur die de steenkool aan boord van de Titanic niet mistond.

Hmm, hier was dus iets mis, maar wat? Koortsachtig zocht ik mijn brein af, naar mogelijke oorzaken en oplossingen. Ik

wist dat mijn maatje te diagnostiseren viel, maar ik zou terug moeten naar de Hummer, zonder haar, om er aan te kunnen komen. Gelukkig was er de blauwe hanger die mijn privé link met het gele bakbeest vormde. Maar hoe zorgde ik ervoor dat arme Delta zich van geen kwaad bewust was? Fysiek was ze me met twee handen op haar rug nog steeds de baas, dus haar even snel aan het grote bed ketenen kon ik wel vergeten. Slaapmiddelen hadden ook niet het geringste effect. Nee, deze fenomenale hulp in bange dagen moest ik bij de bron aanpakken: ik haalde boven Leonora's metalen bijoutheredoo's, en nam het ding mee naar beneden. Daar aangekomen haalde ik Leonora's lievelingshanger uit het kistje, en vroeg Delta of ik mocht zien hoe de smaragden hanger stond bij haar mooie gezicht. Ze aarzelde geen moment, en kwam voor me staan. Diep in haar ogen kijkend reikte ik om haar hals, en verlostte die van de platina hanger die Delta's materialisatie-circuits bevatten. Ze kon in feite overal binnen tien meter van dat ding verschijnen. "Wees wel voorzichtig met mijn kroonjuweeltjes hè?" giechelde ze een beetje zenuwachtig. Dat ze absoluut niet in topconditie was, werd niet alleen door haar zenuwachtigheid verraden, maar nog veel duidelijker door het feit dat ze zelfs nu nog geen flauw idee had wat er te gebeuren stond.....

Behoedzaam reikte ik opzij, en legde de projector in de open jewel case. Vervolgens met beide handen de smaragden hanger sluiten, en een speelse zoen op Delta's voorhoofd planten.

Ik stapte achteruit, en bekeek het resultaat. Beeldschoon als altijd, en de groene hanger fonkelde als nooit tevoren. Delta reageerde bijna kinderlijk, iets wat ook niet echt een standaard karaktertrekje was. En terwijl ze daar zo in de rondte stond te dansen, zei ik zacht "welterusten Delta", en

klapte het metalen deksel van het juwelenkistje dicht.

Heel even leek het alsof de hanger zijn positie zou behouden terwijl Delta's bevallige lichaam met gezwinde spoed in de omringende atmosfeer oploste. Maar zwaartekracht is onoverkoombaar voor simpele levenloze voorwerpen. Met de standaard versnelling ging het op weg, en route voor een rendezvous met een harde plavuizen vloer. Met een licht gevoel van weemoed zag ik de groene smaragd in scherfjes uiteen spetteren, terwijl Leonora's lievelingshanger het leven liet.

Onder normale omstandigheden had ik deze truc nooit kunnen uithalen zonder mijn gedachten volledig voor Delta af te schermen. En dat was een kunst die ik nog lang niet meester was. Gelukkig was de geest der synchroniciteit met mij, en had het gewraakte defect juist dat gebied in Delta's mogelijkheden lamgelegd. Ik had nu dus volop tijd om het probleem te onderzoeken, want de metalen wanden van het kistje omringden een volume dat ontoereikend was om de langere golflengten van het materialisatiepatroon ruimte te gunnen.

En zo ging ik, voor het eerst sinds de CyberSidekick mijn leven binnen was geschreden, alleen op pad.....

"Ik zou je zo graag in een doosje willen doen" floot ik, terwijl ik de blauwe hanger om mijn nek hing, en me voorbereidde op het verschijnen van de vortex, ongeveer een meter van mijn huidige positie. Het verschijnen van dat ding was afhankelijk van meerdere niet alledaagse dingen, maar de directe trigger was het trekken aan het blauwe kwastje dat deel uitmaakte van het sieraad. Ik was niet bang dat ik niet in de Hummer terecht zou komen, want de Einstein-Rosen circuits waren geheel gescheiden van de rest van de systemen, dus ik kon met een gerust hart instappen.

Een snelle sprong dit keer, alsof ik aan het stagediven was op Arrow Rock, en de stroom pikte me moeiteloos op en voerde me door de binnenweggetjes van de cosmos, op weg naar het voertuig van mijn keuze. Tja, als je de Hummer naast de hopeloos inadequate, brandstofverslindende vierwielers van mijn aardgenoten zette, was er absoluut geen keuze, zelfs niet eens een vergelijking. Ik landde met een plof in de luxe bestuurdersstoel, en keek door de cockpit.

Op het display zag ik Delta, zonder enige aandacht voor mijn zojuist gearriveerde persoonsje, druk bezig met activiteiten die ik maar even niet beschrijf, omdat ik ze van mijn sidekick absoluut niet gewend was. Maar dat ze op dit moment niet zichzelf was, was duidelijk, pijnlijk duidelijk. Ik trok de console naar me toe, omdat ik nog niet de mentale controle over het systeem kon krijgen. Ik maakte goede vorderingen op dat gebied, maar in de huidige operating mode lukte me dit absoluut niet, dus daarom de greep naar het beste vriendje van de programmeur, het toetsenbord. Gelukkig heb ik een redelijk geheugen voor dingen die de moeite van het onthouden waard zijn, en de verschillende commando's vlogen dan ook in no time over de console. Ik was blij dat ik de vooruitziende blik had gehad om wat lunch en een paar blikjes energy drink mee te nemen, want de energie-materieconverter was helemaal van slag. Er hingen diverse dingen in de processor rond die er niets te zoeken hadden, en één voor één zocht ik ze op, en probeerde ze te verwijderen. Dat moest uiterst behoedzaam gebeuren, want als ik per ongeluk het systeem zelf om zeep hielp, zou mijn einde snel komen, in de parkeerpositie achter de maan. Oops ja, beter eerst even dat gevaar uitschakelen! De maatregelen die de Hummer normaal had tegen detectie

waren eveneens aangetast, dus volledig zichtbaar zoefde ik op de aarde af, en zocht mezelf een verlaten snelweg ergens op de nachtzijde. De Hummer landde wat hardhandig, maar de grote veren ving de schok gelukkig goed op, en mijn voertuig leek luttele seconden daarna niets anders dan de voertuigen die normaal het wegdek versieren. Snel de eerstvolgende afrit af, en rustig een verlaten parkeerplek opzoeken, zodat ik verder kon sleutelen.

Met een flinke slok energy drink zette ik me weer aan de strijd tegen de vreemde invloeden die mijn gereedschap vertoonde. Verhuld in de verlaten bosrijke omgeving van Zuid-Frankrijk, dicht bij het pittoreske dorpje waar Leonora en ik destijds onze huwelijksreis hadden doorgebracht, typte ik weer commando na commando in de console, om mijn tweede echte vriendin terug te krijgen. Vreemd genoeg was het alsof Leonora achter me stond, haar hand zacht op mijn linkerschouder, toekijkend, aanmoedigend. Met haarscherpe motivatie en een kristalhelder brein veegde ik afwijking na afwijking uit het nog steeds draaiende systeem. Maar niet altijd liep het even voorspoedig. Soms leek iets te lukken, verdween een tegenstander van het scherm, maar moest ik later ontdekken dat het verdwijnen op zich het einde niet was. Op een dieper niveau was het probleem nog steeds aanwezig, beschut voor de onoplettende toeschouwer. Of een tegenstander bleef hardnekkig terugkomen, wat ik ook probeerde. Pas na een uur kwam ik erachter wie zijn buddy was, die hem iedere keer weer tot leven bracht als hij uitgeschakeld werd.

Uur na uur verliep, en de puzzels werden steeds heviger. Ik leunde achterover in de bestuurdersstoel, en deed een greep naar mijn lunch: twee zelf gebakken bruine boterhammen, belegd met roomboter en oude kaas. Zelf gebakken? Ja,

zoals de moderne mens dat doet: water in de bak, een pak poeder erbij, een paar klontjes boter, en een druk op de knop. Alles wat je verder nog nodig hebt is een heleboel geduld, of iets nuttigs te doen zoals een boek schrijven. Of een brood bakken op de echt ambachtelijke manier..... Met veel aandacht proefde ik de enigszins scherpe smaak van de oude kaas, want ik ben dol op kaas, vooral oude. Even het verstand op nul, blik op oneindig, oops: weer dat beeldscherm waar Delta kennelijk geen enkel probleem zag, en zich kostelijk vermaakte. Ik zou haar straks, als alles weer achter de rug was, toch nooit meer met dezelfde ogen kunnen bekijken. Maar goed, dat was van later zorg. Ik deed mijn jasje uit, en wierp het over het scherm. "Welterusten Delta" zei ik voor de tweede keer vandaag, en keerde terug naar de strijd.

OK, zeven processen over, en kijkend naar het scherm, bleek ik de essentie van het probleem te pakken te hebben. Normaal draaien er zes processen, en vormt ons team een zevenster: zeven gelijkwaardige elementen, waarvan er één tegelijk het centrale element kan zijn. De andere volgen op dat moment zijn leiding, wetende, vertrouwend op het feit dat ze gelijkwaardig zijn, en dat de tijdelijke leider zal terugtreden als het beoogde doel bereikt is. Op dit moment draaide er echter een zevende proces, dat naadloos mijn plekje in dat zevental had overgenomen, zodat de anderen niets merkten. Vervolgens had hij de leiding genomen, en was niet meer van plan die nog uit handen te geven. Nu zag ik inderdaad hoe alle tegenstand van het systeem in de afgelopen uren één bron, één strategie had: verdeel en heers. Als ik de zes goede delen zou kunnen overtuigen van de foute identiteit van de indringer, zou ik ze wellicht weer op mijn hand kunnen krijgen.

Hoofdstuk 13: Tijd om terug te slaan.

Maar aan de andere kant was ik na zeventien uur onafgebroken hacken doodmoe. Ik besloot Delta nog een nachtje in haar zorgeloze, onwetende bezigheden te laten zitten, en hoopte dat ze me dat later niet te kwalijk zou nemen.

Dus een kleine stap voor een mens, en ik betrad weer mijn woning, waar ik een heet bad nam, en wegzonk in de prikkelende hitte van het te warme water.....

"Brrrrr...." rillend werd ik wakker. Waar was ik? Duisternis. Nattigheid om me heen. Het voelde aan als de badkuip, maar dan veel te koud en donker. En toen kwam het hete bad van gisteravond me weer in gedachten. De laatste bewuste gedachte die ik me nog herinneren kon. En van daar af was het simpel: Het water was koud omdat ik er kennelijk zo lang in gelegen had. Het was donker omdat ik jaren geleden, boos omdat Leonora dat altijd vergat, een tijdschakelaar in de badkamer had gemaakt die automatisch na een uur het licht uitdeed.

In het donker stapte ik uit het bad, greep links naar de handdoek, en knipte met rechts het licht aan. Een ander had zich wellicht afgevraagd waarom hij niet verdronken was, maar die gedachte kwam niet eens bij me op: mijn bijna twee meter lange lijf is zo groot, dat er stomweg geen ruimte is voor het onder water verdwijnen van mijn hoofd.

De current state of affairs stond nog in gloeiende letters in mijn geheugen gegrift: afspraakje met Violation, zodra ik er klaar voor was. Dagelijkse routine, zo kort door de bocht als maar kon. Een baard van twee dagen zou dat ding echt niet wegjagen, en als dat wel het geval was, des te beter! Bacon and eggs als ontbijt, want zoals Marty McFly het ooit zei in

Back to the future 2: "I do my killing after breakfast!". Een laatste toolcheck, en ik kon op pad.

De Hummer trof ik nog precies waar ik hem had achtergelaten, maar een blik op de console verraadde toch activiteit in het kamp van de vijand: de process list was nu schermen lang, en gevuld met talloze niet daar behorende processen. Sommige namen volledig random, sommigen sterk gelijkend op geldige soortgenoten. Hoe dit aan te pakken? Zat wat ik zocht er nog in? Een snelle speurtocht op de zes geldige en één ongeldige naam kwam terug met zeven keer 'niet gevonden'. Maar mijn gevoel zei me dat dan de Hummer er niet meer had kunnen zijn, nog voor mijn gedachten diezelfde open deur intrapten. Vermomd dus door de tegenstander.....

"Think Dev!" riep ik mezelf toe, om dat onmiddellijk in stilte weer te herroepen. Don't think was hier de betere raad: even op non-actief, waar het bewust denken betrof. Even dat onderbewustzijn in staat stellen de volledige capaciteit van mijn neurale netwerk te claimen.....

Na een schier eindeloze tweënzeventig seconden barstte de boel los: "Read behind the lines, Dev. Use the force, Read the Source!" Ogen open, vingers licht gekromd. De jager was wakker! Ik wist waar ik zoeken moest: voor simpele zielen hadden de processen namen, en die werden normaal gesproken gebruikt. Op programma-niveau kon je ze echter nog veel sneller en duidelijker herkennen aan een aantal echt essentiële eigenschappen. Het gaat te ver om dat in detail uit te leggen, maar de essentie was dat ik vanuit de Bron van dit alles mijn zes beoogde doelen kon terugvinden door hun essentie te herkennen, in plaats van hun naam, nummer of lokatie. En dus werden de volgende paar uur in koortsachtige koelte doorgebracht met het schrijven van een

programma.. Gebruik makend van mijn vriendjes die nog wel aanwezig waren, zoals de files en compilers en dergelijke, construeerde ik een SearchAllDestroyNothing routine, die me in elk geval weer een werkend geheel op moest leveren, zonder de problemen die Violation me opleverde. Na de voltooiing van mijn taak keek ik op mijn trouwe Fossil, jaren geleden gekocht omdat de Kanji seconden op de wijzerplaat me fascineerden: zeventien uur zeventien, en op de kop af zeventien seconden. Dit kon geen toeval zijn, aangezien ik al heel mijn leven dat getal zeventien tegenkwam als er opmerkelijke dingen gebeurden. Met een zeer welgemeend "May the Force be with us!" landde mijn wijsvinger op de lichte welving die de letters 'ENTER' in zich gegraveerd had. Met stijgend vertrouwen zag ik de vooraf ingebouwde checkpoints gepasseerd worden:

```
retrieving sources...
constructing runtime images...
scanning for live images...
process one found
process two found
process three found
process four found
process five found
process six found
relinking processes...
garbage collection...
remove links from garbage to core...
set trigger phrase...
```

"Done....." knipperde de laatste mededeling op de console. De spanning was te snijden, ik kon het bijna niet uit mijn keel krijgen..... Dan eerst nog maar wat drinken. De frisse, verkwikkende smaak spoelde de twijfel weg: alle checks

OK, dit kon toch niet fout gegaan zijn? Voor alle zekerheid stapte ik toch maar uit de Hummer, nam Delta's materialisatieketting mee, en liep naar de laaghangende takken van een nabij staande blauwspaar. Ik draaide me om, aanschouwde de Hummer, en zei: "Leonora, are you there?" "Ja Deviant, ze is hier" hoorde ik ineens rechts van me. Ik draaide me om, en keek recht in de smaragdgroene kijkers van Delta, kennelijk weer geheel zichzelf, met als stille getuige de sletterige outfit die het veld had geruimd voor de klasse die ik van mijn partner gewend was. Uitleg van haar openingszin hoefde ik al helemaal niet te vragen, want ik wist wat Delta met hier bedoelde.....

Blij mijn cybersidekick weer in blakende gezondheid te treffen, vloog ik haar in de armen en knuffelde haar fijn. Een zweem Tresòr passeerde mijn neusvleugels, als onmiskenbaar teken dat mijn holy quest geslaagd was. Tresòr was altijd Leonora's favoriete luchtje geweest, en tot die tijd meende ik die kenmerkende, bedwelmende lucht nooit in de buurt van Delta te hebben waargenomen. Arm in arm slenterden we vervolgens het Franse landschap in, om te genieten. Wetend dat elk moment de volgende call onze rust kon verstoren, vergaten Delta en ik het daar en straks, om met volle teugen te genieten van het hier en nu!